STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
L. A. GEELHOEDA
přednesené dne 12. září 2006 [1]

Obsah

I – Úvod ..... I - 840

II – Rozhodnutí ..... I - 840

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek ..... I - 842

IV – Řízení před Soudním dvorem ..... I - 842

V – Důvody kasačního opravného prostředku navrhovatelky a argumenty účastníků řízení I - 843

A – První důvod kasačního opravného prostředku: protiprávnost otázek položených Komisí v průběhu šetření ..... I - 843

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu ..... I - 843

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 845

3. Odpověď Komise ..... I - 845

4. Posouzení ..... I - 846

B – Druhý důvod kasačního opravného prostředku: porušení a nesprávné uplatnění práva Společenství a porušení práv obhajoby tím, že dokument „Rozdělovací klíč" byl prohlášen za přípustný a použit jako důkaz ..... I - 847

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu ..... I - 847

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 848

3. Argumenty Komise ..... I - 850

4. Posouzení ..... I - 852

1 — Původní jazyk: nizozemština.

C – Třetí důvod kasačního opravného prostředku: porušení článku 81 ES z důvodu, že do rozhodnutí byly začleněny důvody nesouvisející s námitkami oznámenými navrhovatelce ..... I - 854

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu ..... I - 854

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 855

3. Argumenty Komise ..... I - 855

4. Posouzení ..... I - 855

D – Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku: nesprávné právní posouzení, nesprávné posouzení skutkového stavu a nedostatek odůvodnění, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 1 rozhodnutí ..... I - 856

— Pátý důvod kasačního opravného prostředku: porušení práva, nesprávné hodnocení důkazů a nedostatek odůvodnění, pokud jde o účinky protiprávního jednání na obchod mezi členskými státy ..... I - 856

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu ..... I - 856

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 859

3. Argumenty Komise ..... I - 862

4. Posouzení ..... I - 863

E – Šestý, sedmý a osmý důvod kasačního opravného prostředku ..... I - 869

— Zneužití pravomoci, nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí ..... I - 869

— Zneužití pravomoci, nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o účinky protiprávního jednání uvedeného v článku 2 rozhodnutí ..... I - 869

— Nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené mezi Dalmine a British Steel ..... I - 869

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu ..... I - 869

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 874

3. Argumenty Komise ..... I - 877

4. Posouzení ..... I - 879

F – Devátý a desátý důvod kasačního opravného prostředku ..... I - 887

— Porušení článku 81 ES a nedostatek odůvodnění při posuzování, zda Komise dodržela článek 15 nařízení č. 17 a pokyny o metodě stanovování pokut, pokud jde o posouzení závažnosti protiprávního jednání, které je vytýkáno Dalmine ..... I - 887

— Porušení článku 81 ES a nedostatek odůvodnění při posuzování, zda Komise dodržela článek 15 nařízení č. 17 a pokyny o metodě stanovování pokut, pokud jde o posouzení doby trvání protiprávního jednání a polehčujících okolností ..... I - 887

1. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou ..... I - 887

2. Argumenty Komise ..... I - 890

3. Posouzení ..... I - 893

VI – Náklady řízení ..... I - 900

VII – Závěry ..... I - 900

I – Úvod

1. Předmětem projednávané věci je kasační opravný prostředek podaný Dalmine SpA (dále jen „Dalmine“) proti rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 8. července 2004, Dalmine v. Komise [2] (T-50/00).

2. V napadeném rozsudku Soud snížil pokutu, která byla navrhovatelce uložena rozhodnutím Komise 2003/382/ES ze dne 8. prosince 1999 v řízení podle článku 81 Smlouvy o ES (věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) [3] (dále jen „rozhodnutí“), a ve zbývající části návrh na zrušení tohoto rozhodnutí zamítl.

II – Rozhodnutí

3. Pokud jde o skutkový stav, na němž se rozhodnutí zakládá, odkazuji na své dnešní

2 — Recueil, s. II-2395, dále jen „napadený rozsudek“.

3 — Úř. věst. 2003, L 140, s. 1.

stanovisko ke spojeným věcem Sumitomo Metal Industries a Nippon Steel v. Komise (C-403/04 P a C-405/04 P, body 3 až 12).

4. Pro potřeby projednávaného kasačního opravného prostředku zní výrok rozhodnutí následovně:

„*Článek 1*

1. [...] Dalmine SpA [...] porušil[a] ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES účastí na dohodě, která mimo jiné stanovila vzájemné respektování jejich domácích trhů bezešvých standardních závitových trubek OCTG a *linepipe project*, a to způsobem a v míře uvedenými v odůvodnění tohoto rozhodnutí.

2. Protiprávní jednání v případě [...] Dalmine SpA [...] trvalo od roku 1990 do roku 1995.

Článek 2

1. [...] Dalmine SpA [porušila] ustanovení čl. 81 odst. 1 Smlouvy o ES tím, že v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 uzavřel[a] smlouvy, které vedly k rozdělení dodávek hladkých trubek OCTG společnosti British Steel Limited (od roku 1994 společnosti Vallourec SA).

2. [...] V případě společnosti Dalmine SpA trvalo protiprávní jednání od 4. prosince 1991 do 30. března 1999. [...]

Článek 4

Podnikům uvedeným v článku 1 se z důvodu protiprávního jednání konstatovaného v tomto článku ukládají následující pokuty:

4.	Dalmine SpA	10 800 000 eur.

[...]“

III – Řízení před Soudem a napadený rozsudek

5. Sedmi návrhy došlými kanceláři Soudu v době od 28. února do 3. dubna 2000 podalo sedm z osmi podniků, jimž byla uložena sankce, včetně Dalmine, žalobu proti tomuto rozhodnutí.

6. Dalmine navrhuje celkové nebo částečné zrušení rozhodnutí, podpůrně pak zrušení uložené pokuty nebo snížení její výše a uložení náhrady nákladů řízení Komisi.

7. V napadeném rozsudku Soud:

— zrušil čl. 1 odst. 2 rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví existenci protiprávního jednání vytýkaného společnosti Dalmine před 1. lednem 1991;

— stanovil výši pokuty uložené společnosti Dalmine na 10 080 000 eur;

— ve zbývající části žalobu zamítl;

— uložil každému účastníku řízení nést vlastní náklady řízení.

IV – Řízení před Soudním dvorem

8. Ve svém kasačním opravném prostředku společnost Dalmine navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu nebo částečně;

— zrušil rozhodnutí;

— podpůrně, zrušil nebo snížil pokutu stanovenou v článku 4 rozhodnutí;

— navíc, podpůrně, vrátil věc Soudu, aby znovu rozhodl na základě rozhodnutí Soudního dvora;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení vynaložených u Soudu a Soudního dvora.

9. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr odmítl v celém rozsahu kasační opravný prostředek jako částečně nepřípustný a v každém případě jej zamítl jako zcela neopodstatněný a uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení.

V – Důvody kasačního opravného prostředku navrhovatelky a argumenty účastníků řízení

10. Navrhovatelka se dovolává deseti důvodů kasačního opravného prostředku proti napadenému rozsudku, které lze uspořádat do čtyř skupin:

— dva důvody se týkají vad řízení;

— tři důvody se vztahují k vadám týkajícím se zjištění protiprávního jednání uvedeného v článku 1 rozhodnutí;

— tři důvody se vztahují k vadám týkajícím se zjištění protiprávního jednání uvedeného v článku 2 rozhodnutí;

— konečně dva důvody se týkají výše pokuty.

11. První tři důvody jsou více méně samostatné. Čtvrtý a pátý důvod, dále šestý, sedmý a osmý důvod a konečně devátý a desátý důvod spolu těsněji souvisejí. Jednotlivými důvody se budu zabývat v tomto uspořádání.

A – *První důvod kasačního opravného prostředku: protiprávnost otázek položených Komisí v průběhu šetření*

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu

12. Ve dnech 13. února a 22. dubna 1997 Komise požádala navrhovatelku o informace zejména o údajné účasti Dalmine na protiprávních jednáních, konkrétně na dohodách o respektování domácích trhů a o cenách. Dalmine na tuto žádost neodpověděla úplně.

13. Dne 12. června 1997 Komise opět žádala Dalmine o poskytnutí požadovaných informací. Jelikož se domnívala, že odpovědi Dalmine stále ještě nejsou úplné, vyzvala ji rozhodnutím ze dne 6. října 1997 [4] pod hrozbou penále z prodlení, aby požadované informace dodala ve lhůtě 30 dnů. Dalmine proti tomuto rozhodnutí podala žalobu k Soudu. Tato žaloba byla prohlášena za nepřípustnou [5].

14. V prvním stupni Dalmine opět zpochybňovala platnost výše uvedeného rozhodnutí, přičemž uváděla, že ji nutilo, aby vypovídala ve vlastní neprospěch, což jí způsobilo škodu.

15. Při posuzování dotyčného žalobního důvodu Soud nejprve s poukazem na judikaturu tvořenou rozsudky Orkem v. Komise [6] a Mannesmannröhren-Werke v. Komise [7] potvrdil, že podniku, kterému byla zaslána žádost o informace ve smyslu čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17 [8], je v rozsahu, v němž je povinen pod sankcí pokuty poskytnout odpovědi, kterými by byl přiveden k připuštění existence protiprávního jednání, přiznáno právo nevypovídat (bod 45 napadeného rozsudku).

16. Soud dále připomenul, že podle ustálené judikatury [9] podniky nejsou povinny poskytnout odpovědi na prostou žádost o informace podle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 17. Nemohou proto tvrdit, odpověděly-li dobrovolně na takovou žádost, že bylo porušeno jejich právo nevypovídat ve vlastní neprospěch (bod 46 napadeného rozsudku).

17. Aniž zkoumal otázku, zda lze dotyčný žalobní důvod považovat za přípustný, Soud toliko uvedl, že rozhodnutí může být v tomto ohledu protiprávní, pouze pokud byla Dalmine těmito otázkami, které byly předmětem rozhodnutí ze dne 6. října 1997, přiměna k přiznání existence protiprávních jednání uvedených v napadeném rozhodnutí. I když ve své původní žádosti o informace ze dne 22. dubna 1997 položila Komise dlouhou řadu otázek, týkaly se ale její jediné otázky položené společnosti Dalmine v rámci rozhodnutí ze dne 6. října 1997 předložení dokumentů a informací čistě objektivní

4 — K(1997) 3036, IV 35.860, nezveřejněno.

5 — Usnesení Soudu ze dne 24. června 1998, Dalmine v. Komise (T-596/97, Recueil, s. II-2383).

6 — Rozsudek ze dne 18. října 1989 (374/87, Recueil, s. 3283, bod 35).

7 — Rozsudek ze dne 20. února 2001 (T-112/98, Recueil, s. II-729, bod 67).

8 — Nařízení Rady ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3).

9 — Soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, nazývaný „Cement" (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491, bod 734).

povahy, a nemohly tedy přimět Dalmine k přiznání existence protiprávního jednání (bod 47 napadeného rozsudku).

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

18. Podle navrhovatelky Soud provedl nesprávné uplatnění práva a porušil práva obhajoby, když rozhodl, že otázky položené Komisí v průběhu šetření byly legální. Její právo nemuset vypovídat ve vlastní neprospěch tak mělo být porušeno. Na podporu svého tvrzení odkazuje na první otázku písm. d) obsaženou v příloze I rozhodnutí Komise ze dne 6. října 1997 [10]. Dle jejího názoru poskytnutím odpovědi na tuto otázku by zcela nepochybně vypovídala ve vlastní neprospěch.

19. Navrhovatelka dále na jednání uvedla, že tento důvod nemůže být posuzován tak, že se mechanicky odkáže na stávající judikaturu, tak jak ji Soud ještě shrnul ve svém výše uvedeném rozsudku Mannesmannröhren-Werke v. Komise. Skutkové okolnosti, které byly též určující pro výrok v tomto posledně uvedeném rozsudku, se zcela liší od skutkových okolností, které jsou základem projednávané věci.

3. Odpověď Komise

20. Komise upozorňuje na skutečnost, že předpoklad, na němž spočívají úvahy navrhovatelky, je mylný. Otázka, o níž se Dalmine zmiňuje, byla skutečně převzata v bodě 1 písm. d) přílohy I rozhodnutí ze dne 6. října 1997. Navrhovatelka však nebyla povinna na ni odpovídat, jak to vyplývá z článku 1 výroku rozhodnutí [11].

21. Vzhledem k tomu, že Dalmine neměla povinnost na tuto otázku odpovídat, mohl Soud správně konstatovat, že nemohlo dojít k porušení práv žalované.

22. Komise ostatně ještě dodává, že Dalmine na uvedenou první otázku písm. d) nikdy neodpověděla.

10 — Tato první otázka písm. d) zní následovně: „[P]ro schůzky, pro které nemůžete najít dokumenty, které se k nim vztahují, je třeba popsat účel schůzek, přijatá rozhodnutí, druhy dokumentů obdržených před a po uvedených schůzkách, diskutované nebo přijaté kvóty k rozdělení trhů (‚sharing keys') podle zeměpisných oblastí a jejich doby platnosti a diskutované nebo přijaté ceny podle zeměpisných oblastí a jejich doby platnosti s upřesněním jejich druhu (Target Price-TP, Winning Price-WP, Proposal Price-PP, Rock Bottom Price-RBP)".

11 — Ve výroku rozhodnutí se uvádělo: „Článek 1. Dalmine je povinna poskytnout informace požadované v otázkách č. 1 písm. b), č. 3 písm. b), č. 8, které jsou obsaženy v příloze I tohoto rozhodnutí, ve lhůtě třiceti dnů od doručení této žádosti."

4. Posouzení

23. Právo fyzické nebo právnické osoby, u níž je vedeno šetření ohledně možných protiprávních jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže podle Smlouvy o ES, aby nebyla nucena vypovídat ve vlastní neprospěch, je součástí zásad spravedlivého průběhu řízení, v němž musejí být dodržována práva obhajoby.

24. Toto bylo výslovně uznáno Soudním dvorem a Soudem v jejich výše citované judikatuře.

25. Těžištěm této zásady spravedlivého průběhu řízení je, že nikdo nemůže být *nucen* [12] vypovídat ve vlastní neprospěch. Chybí-li donucení, účastník řízení, proti němuž je šetření vedeno, může sám rozhodnout, zda a jak odpoví na otázky, které jsou mu kladeny.

26. Při tomto rozhodování se může řídit rozličnými úvahami, jako jsou výhody a nevýhody spolupráce s Komisí pro další průběh šetření, povaha indicií, které hovoří v jeho neprospěch, a v návaznosti na to jeho očekávání, zda šetření bude úspěšné, či nikoli.

12 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

27. Jestliže toto volné uvážení chybí, protože dotyčný má povinnost odpovědět na otázky, které jsou mu kladeny, pak je obsah těchto otázek určující pro rozhodnutí, zda byl dodržen zákaz nutit k výpovědi ve vlastní neprospěch.

28. Tato druhá etapa, která by mohla v projednávané věci vyžadovat bližší zkoumání obsahu první otázky písm. d) přílohy I rozhodnutí ze dne 6. října 1997, nepřipadá v rámci posouzení tohoto prvního důvodu kasačního opravného prostředku vůbec v úvahu.

29. Článek 1 výroku tohoto rozhodnutí totiž obsahuje taxativní výčet otázek, na něž měla Dalmine odpovědět. První otázka písm. d) tam uvedena není.

30. Dalmine tedy měla volbu, zda na tuto otázku odpoví, či nikoli. Zvolila si druhou možnost.

31. Z toho vyplývá, že tento důvod je neopodstatněný: nejednalo se o donucení a Dalmine neposkytla odpověď, která by mohla být považována za výpověď ve vlastní neprospěch.

32. Má-li důvod kasačního opravného prostředku širší dosah, jak to naznačila navrhovatelka na jednání, a jeho smyslem je, že zákaz klást otázky vedoucí k výpovědi ve vlastní neprospěch se musí vztahovat též na otázky, na které dotyčný odpovídat nemusí, vedlo by to *in extremis* k poněkud absurdnímu výsledku, že by vyšetřující orgán již nemohl žádat o dobrovolné přiznání dotyčného, i když ostatní důkazy budou zdrcující.

33. Takto extenzivní výklad tohoto důvodu kasačního opravného prostředku tedy nerozšiřuje možnost pokládat jej za opodstatněný, a to i za předpokladu, že by takový výklad vůbec byl možný, protože související argumentace navrhovatelky na jednání nebyla jasná ani přesná.

B – *Druhý důvod kasačního opravného prostředku: porušení a nesprávné uplatnění práva Společenství a porušení práv obhajoby tím, že dokument „Rozdělovací klíč" byl prohlášen za přípustný a použit jako důkaz*

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu

34. Navrhovatelka v prvním stupni uplatňovala, že dokument „Rozdělovací klíč" je nepřípustný jako důkaz protiprávních jednání uvedených v článcích 1 a 2 rozhodnutí, protože Komise nezveřejnila totožnost jeho autora ani jeho původ. Bez těchto údajů existují pochybnosti o pravosti a důkazní síle tohoto důkazu (bod 67 napadeného rozsudku).

35. V napadeném rozsudku s odvoláním na zásadu volného hodnocení důkazů, která v souladu s ustálenou judikaturou platí v právu Společenství [13], z toho Soud dovozuje, že mohou-li být argumenty Dalmine relevantní pro posouzení hodnověrnosti, a tím pádem i důkazní síly dokumentu „Rozdělovací klíč", nelze tento dokument považovat za nepřípustný důkaz (body 72 a 73 napadeného rozsudku).

36. Navrhovatelka dále v prvním stupni vytýkala, že byly použity protokoly z výslechů bývalých členů představenstva Dalmine pořízených v rámci trestního šetření, které nesouviselo s dotčeným šetřením Komise. Tyto protokoly podle ní nejsou

13 — Soud na tomto místě cituje stanovisko soudce B. Vesterdorfa, který zastával funkci generálního advokáta ve věci Rhône-Poulenc v. Komise (rozsudek Soudu ze dne 24. října 1991, T-1/89, Recueil, s. II-867), jakož i rozsudky ze dne 23. března 2000, Met-Trans a Sagpol (C-310/98 a C-406/98, Recueil, s. I-1797, bod 29), a ze dne 7. listopadu 2002, Vela a Tecnagrind v. Komise (T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Recueil, s. II-4547, bod 223).

přípustné jako důkazní prostředky. Na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek „Španělské banky“ [14], který se podle ní použije obdobně na projednávanou věc (body 76 a 77 napadeného rozsudku).

37. Soud odmítá odkaz na rozsudek Španělské banky, přičemž konstatuje, že tento rozsudek se vztahuje na použití informací získaných Komisí na základě článku 11 nařízení č. 17 vnitrostátními orgány. Tato situace je upravena v článku 20 nařízení č. 17. Otázka poskytování dotyčných informací Komisí vnitrostátním orgánům a otázka jejich použití jako důkazů posledně jmenovanými proto spadají do práva Společenství (body 84 a 85 napadeného rozsudku).

38. Naopak otázka legality poskytnutí informací získaných podle vnitrostátního trestního práva příslušnými vnitrostátními orgány Komisi spadá v zásadě do vnitrostátního práva upravujícího vedení daných vnitrostátních vyšetřování. Tuto otázku tedy musí zkoumat vnitrostátní soud [15]. Z argumentace Dalmine nevyplývá, že by příslušnému italskému soudu předložila otázku legality použití dotčených protokolů na úrovni Společenství, a rovněž tak neposkytla údaje, které by dokazovaly, že jejich použití bylo v rozporu s použitelným italským právem (body 86 a 87 napadeného rozsudku).

39. Soud své úvahy uzavírá konstatováním, že argumenty Dalmine se týkají pouze důkazní hodnoty dotyčných protokolů, a nikoli jejich přípustnosti v probíhajícím řízení (bod 90 napadeného rozsudku).

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

40. Výtky navrhovatelky směřují proti tomu, že dokument „Rozdělovací klíč“ a protokoly z výslechů bývalých členů představenstva Dalmine byly postupně prohlašovány za přípustné jakožto důkazy.

41. Na podporu první výtky navrhovatelka uvádí, že dokument „Rozdělovací klíč“ je anonymní ve dvou ohledech: totožnost toho,

14 — Rozsudek ze dne 16. července 1992, Asociación Española de Banca Privada a další, nazývaný „Španělské banky“ (C-67/91, Recueil, s. I-4795, bod 35 a násl.).

15 — Soud dodává, že v rámci žaloby podané na základě článku 230 ES není soud Společenství příslušný k přezkumu legality aktu vydaného vnitrostátním orgánem s ohledem na vnitrostátní právo. V tomto ohledu odkazuje analogicky mimo jiné na rozsudek ze dne 3. prosince 1992, Oleificio Borelli v. Komise (C-97/91, Recueil, s. I-6313, bod 9).

kdo předal dokument Komisi, nebyla zveřejněna a autor tohoto dokumentu a okolnosti, za nichž byl vyhotoven, rovněž nejsou známy.

42. S odvoláním na judikaturu ve věcech Tordeur a další [16], Vela a Tecnagrind v. Komise a Met-Trans a Sagpol [17] navrhovatelka tvrdí, že Soud měl tento dokument prohlásit za nepřípustný.

43. Navrhovatelka dále zdůrazňuje, že k tomu, aby byl anonymní dokument prohlášen za přípustný jako důkazní prostředek, by každopádně bylo zapotřebí zkoumat jeho relevanci a věrohodnost. I v tomto případě by takový dokument mohl nanejvýš vést k zahájení šetření, ale nemohl by být použit jako důkaz o dotčeném protiprávním jednání porušujícím pravidla hospodářské soutěže podle Smlouvy.

44. Dalmine v tomto ohledu zdůrazňuje, že napadený rozsudek je rozporný v rozsahu, v němž Soud na jednu stranu tvrdí, že argumenty společnosti Dalmine mohly být relevantní pro posouzení hodnověrnosti dokumentu, na druhou stranu ale opomíná přezkoumat tuto hodnověrnost meritorně.

16 — Rozsudek ze dne 3. října 1985 (232/84, Recueil, s. 3223).

17 — Uvedené výše v poznámce pod čarou 13.

45. Soud měl konečně ověřit, zda pro Komisi skutečně existovaly závazné důvody, aby neodhalila totožnost svého informátora.

46. Pokud se jedná o druhou výtku, navrhovatelka zaprvé poznamenává, že ji Komise měla co nejdříve informovat o tom, že dotyčné protokoly vlastní. Takové opomenutí je podle ní porušením zásady spravedlivého procesu, tak jak je zakotvena v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP") a jak byla dále rozvedena Evropským soudem pro lidská práva.

47. Navrhovatelka zadruhé uvádí, že se Soud sice vyslovil k otázce, zda Komise protokoly získala legálně, ale neodpověděl na ústřední otázku, totiž zda takové dokumenty mohly být Komisí použity v rámci jejího šetření. Domnívá se, že Komise mohla tyto dokumenty použít pouze jako indicie, a nikoli

důkazy o existenci protiprávního jednání, jehož se měla dopustit [18]. V tomto ohledu dále zdůrazňuje, že dotyčné dokumenty byly pouze předběžné povahy a jejich hodnověrnost dosud nebyla zjištěna v rámci trestního řízení, pro jehož účely byly vyhotoveny.

v procesním právu členských států, nemohou být prohlášeny za přípustné na úrovni Společenství. I kdyby toto tvrzení bylo správné, což však není, „obdobné řízení", k němuž by se mělo přihlížet při posuzování přípustnosti důkazních prostředků v řízeních zahájených Komisí v oblasti hospodářské soutěže, se zcela jistě nemůže týkat trestního práva procesního pouze jediného členského státu, ale přinejmenším trestního práva procesního a hmotného *různých* členských států.

3. Argumenty Komise

48. Pokud jde o první výtku, Komise zpochybňuje, že by Soud měl prohlásit dokument „Rozdělovací klíč" za nepřípustný. Toto tvrzení navrhovatelky není nijak podloženo judikaturou, na niž odkazuje.

50. Na tvrzení, že Soud měl před prohlášením dokumentu „Rozdělovací klíč" za přípustný a použitelný alespoň posoudit argumenty navrhovatelky ohledně jeho hodnověrnosti, Komise odpovídá, že navrhovatelka tyto argumenty vůbec neuplatnila v prvním stupni. Nemůže tedy Soudu vytýkat, že hodnověrnost tohoto dokumentu nezkoumal.

49. Zejména nebylo možné vyvozovat z bodu 29 rozsudku Met-Trans a Sagpol [19] žádný argument ve prospěch tvrzení, že důkazní prostředky, které jsou nepřípustné

51. Pro doplnění Komise v této souvislosti dále poznamenává, že v obou souběžně probíhajících řízeních v prvním stupni byla hodnověrnost dokumentu „Rozdělovací klíč" výslovně probírána [20].

18 — Navrhovatelka se v tomto ohledu odvolává analogicky na rozsudek Španělské banky (uvedený výše v poznámce pod čarou 14). Podle ní z něj vyplývá zásada, že orgán, který má údaje k dispozici, je nemůže použít pro jiný účel, než pro jaký je pořídil. Pokud byly sděleny jiným orgánům, tyto je mohou použít pouze jako indicie, které lze vzít v úvahu při rozhodování o zahájení, nebo nezahájení šetření. Tyto údaje však musejí zůstat v rámci sféry vnitrostátních orgánů. Tyto je tedy nemohou použít jako důkazy (body 37, 39, 42 a 53 výše uvedeného rozsudku).

19 — Jedná se zejména o pasáž: „[... že] při neexistenci právní úpravy pojmu důkazu na úrovni Společenství jsou všechny důkazní prostředky, které procesní práva členských států připouštějí v obdobných řízeních, v zásadě přípustné."

20 — Rozsudky ze dne 8. července 2004, JFE Engineering a další v. Komise (T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Sb. rozh. s. II-2501, bod 274), a Mannesmannröhren-Werke v. Komise (T-44/00, Sb. rozh. s. II-2223, bod 94).

52. Soud v tomto ohledu shledal, že „hodnověrnost tohoto dokumentu je bezesporu snížena skutečností, že kontext, v němž došlo k jeho vyhotovení, je do značné míry neznámý a že tvrzení Komise v tomto ohledu nemohou být ověřena“ [21]. Nicméně „dokument Rozdělovací klíč si zachovává určitou důkazní hodnotu, aby v rámci souboru vzájemně se podporujících nepřímých důkazů, které Komise shromáždila, dokládal určitá podstatná tvrzení obsažená v prohlášeních p. Verluci, pokud jde o existenci dohody týkající se rozdělení trhu s bezešvými trubkami OCTG“ [22].

53. Pokud jde o argument navrhovatelky, podle kterého Soud neprávem opomenul ověřit, zda skutečně existují závazné důvody pro neodhalení totožnosti informátora, Komise poznamenává, že Soudní dvůr již takový argument odmítl v rozsudku Adams v. Komise [23].

54. Pokud jde o druhou výtku, Komise uvádí, že tvrzení, podle kterého měla navrhovatelku informovat ihned, jak získala dotyčné protokoly, zcela postrádá právní základ. Takovýto základ nelze dovodit ani z EÚLP, ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

55. Navrhovatelka má mimochodem na základě platné právní úpravy Společenství právo na přístup ke spisu od zaslání oznámení námitek nebo neprodleně po něm. To představuje dostatečnou záruku ve vztahu k právům obhajoby. Navrhovatelka nedokázala věrohodně prokázat, že její práva obhajoby byla porušena tím, že se neseznámila s protokoly před oznámením námitek, ale až v okamžiku tohoto oznámení.

56. Pokud jde o druhé tvrzení navrhovatelky, Komise uvádí, že na základě čl. 11 odst. 1 nařízení č. 17 může vyžadovat všechny potřebné informace od vlád a příslušných orgánů členských států a tyto informace může také použít.

57. Soud ostatně správně uvedl, že ani on, ani Komise nejsou příslušní k přezkumu legality původu těchto informací z hlediska příslušného vnitrostátního procesního práva [24]. Toto posouzení náleží příslušnému vnitrostátnímu soudu.

21 — Rozsudek JFE Engineering a další v. Komise (uvedený výše, bod 274).

22 — Tamtéž, bod 288.

23 — Rozsudek ze dne 7. listopadu 1985 (145/83, Recueil, s. 3539, bod 35).

24 — Bod 86 napadeného rozsudku.

58. Přitom jak uvádí Soud [25], žalobkyně v řízení v prvním stupni neuvedla žádný argument, z něhož by vyplývalo, zda byla otázka legality poskytnutí dotčených protokolů a jejich použití na úrovni Společenství předložena k posouzení příslušnému italskému soudu.

4. Posouzení

59. Pokud jde o první výtku uplatněnou v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, stačí odkázat na mé stanovisko z dnešního dne k věci Salzgitter Mannesmann (dříve Mannesmannröhren-Werke) v. Komise [26].

60. V bodech 50 až 70 tohoto stanoviska jsem zkoumal, a nakonec odmítl podobné argumenty navrhovatelky v této věci proti přípustnosti dokumentu „Rozdělovací klíč", i když byly tyto argumenty rozvedeny poněkud obšírněji.

61. Dle mého názoru jsou úvahy, které jsem tehdy učinil, v plném rozsahu použitelné na argumenty, které Dalmine uvedla na podporu své první výtky.

62. Rovněž tak není nutné se dlouze zabývat druhou výtkou uplatněnou v rámci tohoto důvodu.

63. Stejně jako Soud v bodě 83 napadeného rozsudku, ani já nedokážu nalézt v příslušném právu Společenství žádný styčný bod, který by hovořil ve prospěch prvního argumentu navrhovatelky, a sice že ji měla Komise informovat vzápětí poté, co získala dotyčné protokoly.

64. Dle mého mínění neexistuje ani důvod, proč by měla být zásada spravedlivého procesu chápána tak, že může zahrnovat takovou povinnost Komise, jakou má navrhovatelka na mysli. Kdyby byla Komise jakožto příslušný orgán povinna sdělit v první fázi svého šetření informace, které mohou vést k domněnce o existenci protiprávního jednání porušujícího pravidla hospodářské soutěže podle Smlouvy, domnělým pachatelům tohoto protiprávního jednání, taková povinnost by mohla vážně narušit, či dokonce znemožnit pokračování a dokončení šetření.

65. Dotyčné podniky by pak mohly ještě v počáteční fázi šetření přijmout nezbytná

25 — Bod 87 napadeného rozsudku.

26 — C-411/04 P, probíhající před Soudním dvorem.

opatření, aby Komisi překazily shromažďování dalších důkazních prostředků [27].

66. Druhý argument je poněkud složitější.

67. Podstatou tvrzení navrhovatelky je, že se Soud při zkoumání, zda jsou dotyčné protokoly přípustné a použitelné jako důkazy, měl zabývat pouze otázkou, podle jakého práva a jakým soudem má být posouzeno, zda je legální předat Komisi tento materiál shromážděný v rámci vnitrostátního trestního vyšetřování a použít jej jako důkaz o údajném protiprávním jednání.

68. Soud si měl také klást otázku, zda materiál, který Komise získala od vnitrostátních orgánů a u nějž může být dána domněnka, že nebyl předán řádným způsobem, je jako takový přípustný a použitelný jako důkaz.

69. V této souvislosti navrhovatelka odkazuje na rozsudek Španělské banky, který již byl vícekrát citován, a s poukazem na analogii tvrdí, že informace získané Komisí od vnitrostátních orgánů mohou být použity pouze na vnitrostátní úrovni a pouze jako indicie o možném protiprávním jednání, jak je tomu podle tohoto rozsudku též v případě informací sdělených Komisí vnitrostátním orgánům.

70. Tato důmyslná úvaha nemůže být dle mého názoru korunována úspěchem, protože pomíjí skutečnost, že výše uvedený rozsudek Soudního dvora se zakládá na systematické analýze pravomocí Komise získávat informace, na rozsahu těchto pravomocí a na zájmech dotčených osob, které musí Komise při výkonu svých pravomocí chránit. Soudní dvůr na tomto základě dospěl k závěru, že použití informací sdělených Komisí vnitrostátním orgánům může být omezeno.

71. Přitom pouze vnitrostátní soud může na základě použitelného vnitrostátního práva odpovědět na otázky, zda vnitrostátní orgán může podat Komisi informace, jaká omezení a jaké podmínky se vztahují na použití tohoto materiálu Komisí a zda může být zveřejněn, jak to Soud správně uvedl v bodě 86 napadeného rozsudku.

72. Z toho vyplývá, že pokud Komise žádá na základě čl. 11 odst. 1 nařízení č. 17 informace od vnitrostátních orgánů, může vycházet z předpokladu, že bude moci,

27 — A na to také Soud odkazuje v bodě 83 poslední větě napadeného rozsudku.

pokud možno a je-li to nezbytné, tyto informace použít jako důkazy, jestliže vnitrostátní orgán nestanovil pro použití těchto informací omezení a podmínky na základě vnitrostátního práva. Tyto informace jsou tedy přípustné a použitelné jako důkazy s výhradou omezení a podmínek, které pro ně stanoví příslušné vnitrostátní orgány.

73. Tento výsledek není v rozporu s právem žalovaných na spravedlivý proces. Těm zůstávají dvě možnosti jak prokázat, a to jednak před Komisí, a jednak před Soudem, že informace byla poskytnuta neprávem z hlediska vnitrostátního práva nebo že se na její použití neprávem nevztahují určité podmínky a omezení.

74. Takové úvahy se však musí zakládat na předchozích krocích učiněných před vnitrostátním soudem, který je příslušný k výkladu dotyčného vnitrostátního práva, a na jeho judikatuře.

75. Na podporu nepřípustnosti dotyčné vnitrostátní informace jakožto důkazu se tedy nestačí odvolávat pouze na vnitrostátní právo. To by totiž znamenalo automatickou nepřípustnost předmětného důkazu, anebo by se tím ukládala soudu Společenství povinnost provést posouzení, pro které není příslušný.

76. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci ze spisu z řízení v prvním stupni nevyplývá, že by navrhovatelka podnikla jakýkoli krok před příslušným vnitrostátním soudem, aby přezkoumal legalitu poskytnutí dotyčných protokolů a jejich použití Komisí, a že rovněž nejsou dány zvláštní okolnosti, z nichž by mohlo vyplývat, že toto použití je v rozporu s použitelným italským právem, Soud mohl konstatovat, že tyto protokoly jsou přípustné a použitelné jako důkazy o protiprávním jednání, které je Dalmine vytýkáno.

77. Druhá výtka uplatněná v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku proto musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná.

C – Třetí důvod kasačního opravného prostředku: porušení článku 81 ES z důvodu, že do rozhodnutí byly začleněny důvody nesouvisející s námitkami oznámenými navrhovatelce

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu

78. Navrhovatelka se v prvním stupni ohradila proti tomu, že v rozhodnutí jsou zmíněny některé skutečnosti, které nepo-

chybně nijak nesouvisejí se zjištěnými protiprávními jednáními, ale které jí nicméně mohou způsobit škodu, jako jsou zjištění v oblasti pravidel hospodářské soutěže ohledně trhů mimo Společenství a stanovení cen [28], která nemají vůbec žádnou souvislost s protiprávními jednáními, která jsou shledána v článcích 1 a 2 rozhodnutí.

79. V bodě 134 napadeného rozsudku Soud konstatoval, „že neexistuje právní pravidlo, podle nějž by adresát rozhodnutí mohl žalobou na neplatnost podle článku 230 ES napadnout jednotlivé důvody rozhodnutí, ledaže by tyto nevyhnutelně vyvolaly právní následky, které by mohly poškodit jeho zájmy [29]. Odůvodnění rozhodnutí není v zásadě schopné vyvolat takové právní následky. V projednávaném případě žalobkyně neprokázala, že by napadené části odůvodnění vyvolaly právní následky, které by mohly změnit její právní situaci".

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

80. Na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka v zásadě uplatňuje jedinou výtku, a sice že v bodě 134 napadeného rozsudku Soud neprávem ponechal bez povšimnutí čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17. Podle tohoto ustanovení Komise mohla a měla uvést pouze hlavní obsah rozhodnutí a přitom brát ohled na oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.

3. Argumenty Komise

81. Podle Komise Soud správně konstatoval, jednak že adresát rozhodnutí nemohl v rámci žaloby na neplatnost napadat některé jeho důvody, ledaže by tyto důvody nevyhnutelně vyvolaly právní následky, které by mohly poškodit jeho zájmy, a jednak že Dalmine neprokázala, že by napadené části odůvodnění vyvolaly takové účinky, které by mohly změnit její právní situaci.

4. Posouzení

82. Tento důvod kasačního opravného prostředku nemůže být úspěšný. Nesouhlasí-li navrhovatelka s tím, že v rozhodnutí jsou uvedeny určité skutkové okolnosti, které nepovažuje za věrohodné pro zjištění proti-

28 — Navrhovatelka v tomto ohledu odkazuje na body 54 až 61, 70 až 77 a 121 a 122 rozhodnutí.

29 — Soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. března 2000, Coca-Cola v. Komise (T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, body 77 a 80 až 85).

právního jednání Komisí, nemůže, jak to Soud správně konstatoval, toto napadat žalobou, která má právě za cíl zrušení rozhodnutí, kterým je protiprávní jednání konstatováno.

83. Domnívá-li se navrhovatelka, že jí zveřejněním těchto skutkových okolností vzniká škoda, protože se tak zveřejňuje její obchodní tajemství, které zasluhuje ochranu, nebo protože by se tak stala zranitelnou vůči žalobám na náhradu škody podaným třetími osobami, může žádat Komisi, aby k tomu přihlédla při zveřejnění rozhodnutí v Úředním věstníku [30].

84. Pokud by se navrhovatelka nicméně domnívala, že rozhodnutí, tak jak bylo zveřejněno, jí způsobuje škodu, může na základě tohoto důvodu podat k Soudnímu dvoru žalobu na náhradu škody ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES, jestliže krom toho splní podmínky pro podání takové žaloby. V rámci posouzení tohoto důvodu kasačního opravného prostředku není třeba se touto věcí dále zabývat.

30 — Komise ještě poznamenává, že navrhovatelka opomenula podat žalobu proti jejímu rozhodnutí o zveřejnění nedůvěrné verze rozhodnutí.

D – *Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku: nesprávné právní posouzení, nesprávné posouzení skutkového stavu a nedostatek odůvodnění, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 1 rozhodnutí*

– *Pátý důvod kasačního opravného prostředku: porušení práva, nesprávné hodnocení důkazů a nedostatek odůvodnění, pokud jde o účinky protiprávního jednání na obchod mezi členskými státy*

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu

85. V prvním stupni Dalmine napadla článek 1 rozhodnutí, přičemž uplatnila dva žalobní důvody:

— rozhodnutí nesplňuje požadavek na odůvodnění obsažený v článku 253 ES a vychází z nesprávného použití článku 81 ES; konkrétněji Komise neprovedla důkladnou analýzu relevantního trhu, a nebyla proto schopna posoudit, zda byly splněny podmínky pro použití čl. 81 odst. 1 ES, takže toto ustanovení porušila (bod 137 napadeného rozsudku);

— její účast na protiprávním jednání uvedeném v článku 1 rozhodnutí neměla patrný vliv na hospodářskou soutěž, zejména z důvodu jejího skromného postavení na italském trhu standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití a její nedisciplinovanosti, pokud jde o dodržování pravidel hospodářské soutěže (bod 159 napadeného rozsudku).

trubky však představují pouze malý podíl naftovodných trubek prodávaných na italském trhu (bod 141 napadeného rozsudku).

87. V bodech 145 až 158 provedl Soud vyčerpávající posouzení těchto argumentů.

86. Prvně uvedený žalobní důvod je dále rozvinut třemi tvrzeními obsaženými v bodech 138 až 141 napadeného rozsudku:

88. Soud hodnotí první argument v bodech 145 až 151 napadeného rozsudku. V bodech 145 a 146 nejprve postupně shrnul relevantní judikaturu týkající se požadavků, jež musí odůvodnění splňovat, a judikaturu týkající se výtek směřujících proti nadbytečným bodům odůvodnění, a v bodě 147 pak zopakoval ustálenou judikaturu, podle níž není třeba prokazovat existenci škodlivého účinku na hospodářskou soutěž jako důkaz o porušení článku 81 ES, je-li prokázána existence dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, jejichž cílem je omezení hospodářské soutěže.

— Komise opomněla uvést konkrétní údaje týkající se standardních trubek OCTG a naftovodných trubek zvláštního provedení a využití; svou analýzu trhu založila na podstatně širší škále výrobků. Tabulka uvedená v bodě 68 odůvodnění rozhodnutí proto poskytuje naprosto zkreslený popis situace na italském trhu se standardními trubkami OCTG. Analýza relevantního trhu provedená Komisí tedy není platná (body 138 a 139 napadeného rozsudku);

89. Soud dále v bodě 148 uvádí ústřední část svých úvah: „v projednávaném případě se Komise při svém zjištění protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí odvolávala především na protisoutěžní cíl dohody o rozdělení především britského, německého, francouzského a italského trhu a uvedla pro to jako důkaz

— Dalmine má sice spíše silné postavení na italském trhu naftovodných trubek zvláštního provedení a využití, tyto

řadu dokumentů (viz zejména body 62 až 67 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozsudek JFE Engineering a další v. Komise, bod 111 výše, body 173 až 337)" [31].

90. V bodech 149 a 151 napadeného rozsudku z toho Soud postupně dovozuje následující závěry:

— bod 68 odůvodnění rozhodnutí, který se zabývá důsledky uvedené dohody, obsahuje alternativní důvod o existenci protiprávního jednání, takže striktně řečeno je tento bod v celkovém uspořádání odůvodnění rozhodnutí nadbytečný. I kdyby Dalmine mohla dokázat, že toto alternativní odůvodnění je nedostatečné, nebylo by jí to nijak k užitku, protože protisoutěžní cíl dohody již byl v projednávané věci prokázán;

— vzhledem k tomu, že Komise není povinna prokazovat existenci škodlivého účinku na hospodářskou soutěž jako důkaz o porušení článku 81 ES, jelikož prokázala existenci dohody mající za cíl omezení hospodářské soutěže, jsou argumenty Dalmine ohledně účinků dohody irelevantní.

91. Soud posoudil druhý argument v bodech 152 až 155 napadeného rozsudku:

— Při zjišťování cíle dotyčné dohody se Komise opírala o soubor důkazů, *jejichž průkaznost Dalmine nezpochybňuje* [32], a to o výpověď p. Verluci, a nikoli pouze o jedinou skutečnost, jejíž důkazní hodnotu Dalmine zpochybňuje. I kdyby tyto argumenty byly opodstatněné, nemohou vést samy ke zrušení rozhodnutí (bod 152);

— krom toho výpověď p. Biasizza je podložena dalšími výpověďmi učiněnými jeho kolegy; v projednávané věci je navíc nesporné, že p. Biasizzo byl zodpovědný za prodej výrobků uvedených v rozhodnutí (body 153 a 154);

31 — Soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek z téhož dne (8. července 2004, uvedený výše v poznámce pod čarou 20), v němž musel podrobně posoudit důkazní hodnotu listinných důkazů uvedených v bodech 62 až 67 odůvodnění rozhodnutí.

32 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

— výpověď p. Biasizza je tedy spolehlivá v rozsahu, ve kterém potvrzuje prohlášení p. Verluci o existenci dohody o rozdělení domácích trhů (bod 155).

92. Soud odmítl třetí argument, podle kterého dohoda o rozdělení trhu nemá žádný dopad na obchod mezi členskými státy, přičemž pouze konstatoval, že taková dohoda o rozdělení trhů Společenství, jaká je předmětem projednávané věci, má nutně potenciální, a v případě jejího uskutečnění i konkrétní vliv na snížení rozsahu obchodu v rámci Společenství [33] (body 156 a 157 napadeného rozsudku).

93. Soud zamítl druhý žalobní důvod uplatněný v prvním stupni, a to na základě následujících argumentů:

— Komise vycházela z protisoutěžního cíle dohody o rozdělení trhu, které se Dalmine účastnila, takže případný nedostatek důkazů o protisoutěžních důsledcích individuálního jednání Dalmine nemá vliv na určení, že se v jejím případě jednalo o protiprávní jednání uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí [34] (bod 161 odůvodnění rozhodnutí);

— Pokud Dalmine uplatňuje, že si v praxi zachovala svoji rozhodovací volnost, Soud připomíná, že podle ustálené judikatury [35] v případě, že se podnik účastní jednání mezi podniky, jejichž předmět je protisoutěžní a jestliže se veřejně od obsahu tohoto jednání nedistancuje, takže u ostatních vyvolá představu, že se předmětné dohody účastní, je považován za účastníka předmětné dohody (bod 162 napadeného rozsudku).

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

94. Navrhovatelka uplatňuje na podporu čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku dvě výtky.

33 — Soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. února 2002, Atlantic Container Line a další v. Komise (T-395/94, Recueil, s. II-875, body 79 a 90), a na rozsudek Soudního dvora ze dne 25. října 2001, Ambulanz Glöckner (C-479/99, Recueil, s. I-8089, bod 48).

34 — Komise v této souvislosti odkazuje mimo jiné na rozsudek Cement (uvedený výše v poznámce pod čarou 9, body 1084 až 1088).

35 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise (T-7/89, Recueil, s. II-1711, bod 232); ze dne 10. března 1992, Solvay v. Komise (T-12/89, Recueil, s. II-907, bod 98), a ze dne 6. dubna 1995, Tréfileurope v. Komise (T-141/89, Recueil, s. II-791, body 85 a 86), a Cement (uvedený výše v poznámce pod čarou 9, bod 1353).

95. V první výtce, která je podrobně rozvedena, navrhovatelka Soudu vytýká nesprávné vylíčení skutkového stavu a nedostatky v odůvodnění, pokud jde o existenci protiprávního jednání uvedeného v článku 1 rozhodnutí.

96. Na rozdíl od toho, co rozhodl Soud, bylo dle navrhovatelky účelem argumentů uplatněných v prvním stupni hlavně zpochybnit to, že údajná dohoda měla citelný účinek na trh s dotyčnými výrobky, avšak především oslabit tezi o samotné existenci této dohody o rozdělení trhů, nebo přinejmenším toto tvrzení vážně zpochybnit.

97. Soud se tedy dopustil dvojího pochybení, když ve výše citovaných úryvcích napadeného rozsudku bez dalšího připustil, aniž zkoumal listinné důkazy uvedené v bodech 53, 54 a 62 až 67 rozhodnutí, že existence dohody o rozdělení trhů je prokázána, a domníval se, že tak odpadá nutnost analyzovat tržní vztahy, z nichž může být případně existence takové dohody vyvozena.

98. Soud měl považovat argumenty, které navrhovatelka uplatnila v prvním stupni, za pádný důvod pro posouzení, zda všechny důkazy výslovně uvedené v rozhodnutí dostatečně dokládají existenci dohody o rozdělení trhů Společenství.

99. Navrhovatelka postupně cituje následující důkazy, které podle ní Soud neprávem opomněl analyzovat:

— prohlášení p. Verluci (rozhodnutí, bod 53 odůvodnění);

— dokument „entretien BSC“ (rozhodnutí, bod 62 odůvodnění);

— odpověď British Steel ze dne 31. října 1997 na žádost Komise o informace (rozhodnutí, bod 54 odůvodnění);

— prohlášení p. Biasizza před státním zástupcem z Bergama (rozhodnutí, body 54 a 64 odůvodnění);

— prohlášení p. Bechera (rozhodnutí, bod 63 odůvodnění);

— písemná odpověď Dalmine ze dne 4. dubna 1997 na žádost Komise o informace ze dne 13. února 1997 (rozhodnutí, bod 65 odůvodnění).

100. Podle navrhovatelky by důkladnější analýza všech těchto důkazů musela vést k závěru, že na základě těchto důkazů nelze dovodit existenci dohody o rozdělení trhů uvedené v článku 1 rozhodnutí.

101. Svou druhou výtkou navrhovatelka uplatňuje, že analýza trhů dotyčných výrobků ve Společenství, již Soud opomněl provést, by musela vést k závěru, že dohoda o rozdělení domácích trhů ve Společenství nemohla existovat.

102. Přitom existence dohody o rozdělení domácích trhů by případně mohla být vyvozena z údajů předložených v tomto ohledu navrhovatelkou, které odporují údajům z tabulky uvedené v bodě 68 odůvodnění rozhodnutí, pokud jde o naftovodné trubky zvláštního provedení a využití, ale v žádném případě, pokud jde o standardní trubky OCTG.

103. Z výše uvedeného je třeba dovodit, že i v případě, kdy by mezi evropskými a japonskými výrobci existovala dohoda jakékoli povahy, a dokonce i v případě, kdy by se taková dohoda týkala trhu Společenství, tato dohoda nebyla uplatněna a každopádně neměla žádný dopad na vývoj trhu.

104. Navrhovatelka dále tvrdí, že článek 81 ES nesmí být vykládán a uplatňován v tom smyslu, že konkrétní účinky zakázané dohody se rovnají cílům této dohody, i když se nekonkretizují, a nemohly tedy mít sebemenší dopad. Pakliže by byl cíl údajné dohody kladen na stejnou roveň jako její účinky, mohlo by to vést k nepřiměřené sankci ve všech případech, kdy dohody, jejichž cílem je omezit hospodářskou soutěž, nejsou prováděny a každopádně neměly podstatné účinky.

105. Navrhovatelka na základě obou těchto výtek navrhuje zrušení bodů 145 až 155 a 161 a 162 napadeného rozsudku se všemi důsledky, které z toho plynou pro rozhodnutí a pro pokutu, která jí byla uložena.

106. Pátý důvod kasačního opravného prostředku obsahuje jedinou výtku, a sice že tvrzení Soudu, podle něhož má dohoda o rozdělení trhů automaticky dopad na obchod mezi státy, je neudržitelné, poněvadž existence takové dohody nebyla Komisí v jejím rozhodnutí prokázána a nebyla ani konstatována Soudem v napadeném rozsudku.

107. I kdyby existence takové dohody byla prokázána, což se však nestalo, Soud měl ověřit, zda měla skutečně účinky na obchod mezi státy, a to tím spíše, že tyto účinky, ať

skutečné, či potenciální, nemohou být zanedbatelné povahy, jak to uvedl sám Soud.

108. Vzhledem k tomu, že takové nikoli zanedbatelné účinky nejsou v rozhodnutí prokázány, Soud nemohl učinit závěr, že podmínky pro uplatnění čl. 81 odst. 1 ES byly splněny.

3. Argumenty Komise

109. Komise zpochybňuje první výtku čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku pomocí argumentu, že Dalmine opomněla v prvním stupni uplatnit výtky proti listinným důkazům, jejichž prostřednictvím Komise v bodech 53 a 54 a 62 až 67 odůvodnění rozhodnutí prokazovala existenci dohody o rozdělení trhů.

110. Namísto toho své výtky zaměřila především na údajnou nepřípustnost a údajný nedostatek hodnověrnosti určitých důkazů, zejména dokumentu „Rozdělovací klíč" a výpovědí p. Biasizza. Dále se v prvním stupni pokoušela hlavně prokázat, že Komise nebyla schopna:

— správně posoudit účinky dohody mezi výrobci na hospodářskou soutěž a závažnost protiprávního jednání a roli jednotlivých účastníků při jejím uskutečňování;

— ověřit, zda dohoda měla vůbec nějaký protisoutěžní účinek, zda byla skutečně dodržována, či zda dokonce mohla omezit nebo narušit hospodářskou soutěž;

— uvědomit si, že postavení Dalmine na trhu je slabé, že role, již zastávala v rámci dohody, byla omezená a že výhody, které z ní mohla získat, byly zanedbatelné.

111. Ani žaloba, ani replika v prvním stupni neobsahují argument, jímž by Dalmine měla v úmyslu zpochybnit důkazní hodnotu nebo hodnověrnost důkazů a který nyní předkládá soudu vůbec poprvé.

112. Navrhovatelka proto nemůže tvrdit, že napadený rozsudek obsahuje nesprávné hodnocení dotyčných důkazů, protože Soud nikdy nežádala, aby se k nim vyslovil.

113. Na základě ustálené judikatury Soudního dvora [36], podle které se účastníci řízení nemohou v odvolacím řízení dovolávat důvodů, které neuplatnili v prvním stupni, se tedy Komise domnívá, že tato výtka není přípustná, leda v rozsahu, v němž se týká výpovědí p. Biasizza.

114. Z hlediska zjištění Soudu učiněného na konci bodu 152, tj. „i kdyby byly tyto argumenty opodstatněné, nemohou vést samy ke zrušení napadeného rozhodnutí", přitom argumenty, které navrhovatelka uplatňuje proti částem napadeného rozsudku týkajícím se těchto výpovědí, nemohou být úspěšné.

115. Podle Komise nemůže být úspěšná ani druhá výtka na podporu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, a to s ohledem na rozsáhlou ustálenou judikaturu Soudního dvora a Soudu [37], podle níž je zohlednění konkrétních účinků (zakázané) dohody nadbytečné, jestliže se ukáže, že jejím cílem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže.

116. K pátému důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky Komise poznamenává, že nikdy před Soudem nezpochybňovala, že cílem kartelové dohody je rozdělení domácích trhů. Soud tedy správně vycházel z judikatury, podle níž není nutné prokazovat skutečnou existenci škody způsobené obchodu uvnitř Společenství pro účely uplatnění čl. 81 odst. 1 ES, protože stačí prokázat, že dohoda potenciálně může takový účinek vyvolat [38].

4. Posouzení

117. Převážná část první výtky na podporu čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako zjevně nepřípustná. Meritorní posouzení je odůvodněné je potud, pokud se týká bodů 152 až 155 napadeného rozsudku, kde Soud odmítl výtky Dalmine vůči výpovědím p. Biasizza.

118. Dle mého názoru tento závěr nesporně vyplývá z ověření skutkového zjištění, které Soud učinil v druhé větě bodu 152 napade-

36 — Komise na tomto místě odkazuje na rozsudky ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další (C-136/92 P, Recueil, s. I-1981, bod 59), a ze dne 1. července 1999, Alexopoulou v. Komise (C-155/98 P, Recueil, s. I-4069, body 40 a 41).

37 — Komise na tomto místě odkazuje mimo jiné na rozsudky ze dne 27. ledna 1987, Verband der Sachversicherer v. Komise (45/85, Recueil, s. 405, bod 39); ze dne 10. března 1992, Montedipe v. Komise (T-14/89, Recueil, s. II-1155, bod 265), a ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise (T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 136).

38 — Kromě rozsudků citovaných v napadeném rozsudku zmiňuje ještě Komise mimo jiné rozsudky ze dne 1. února 1978, Miller v. Komise (19/77, Recueil, s. 131), a ze dne 21. ledna 1999, Bagnasco a další (C-215/96 a C-216/96, Recueil, s. I-135, bod 48).

ného rozsudku: „K tomu postačuje uvést, že se Komise v napadeném rozhodnutí opírala o soubor důkazů týkajících se předmětu dotčené dohody, *jejichž průkaznost Dalmine nezpochybňuje* [39], především o sice stručné, ale výslovné výpovědi p. Verluci, a tedy nikoli o jedinou skutečnost, jejíž důkazní hodnotu Dalmine zpochybňuje."

119. S ohledem na procesní písemnosti předložené v prvním stupni se přitom jeví nepopiratelné, že Dalmine v průběhu tohoto řízení nezpochybňovala existenci dohody uvedené v článku 1 rozhodnutí Komise, ale tvrdila, že se tato dohoda netýká domácích trhů Společenství, a že se tedy na ni nevztahuje zákaz zakotvený v čl. 81 odst. 1 ES.

120. Na podporu tohoto tvrzení uplatnila Dalmine dva žalobní důvody v písemné části řízení v prvním stupni:

a) nedostatečné a rozporné odůvodnění a porušení článku 81 ES, pokud jde o analýzu trhu a chování dotyčných podniků na trhu, a zejména o roli Dalmine v této souvislosti, jakož i při posuzování restriktivní povahy dohody, která byla uzavřena v rámci Evropsko-japonského klubu [40];

b) slabá role Dalmine v rámci dohod mezi výrobci [41].

121. Ve vyčerpávajícím popisu na podporu prvního žalobního důvodu v žalobě v rámci řízení v prvním stupni se Dalmine ohrazuje nejprve proti nedostatečné pečlivosti, s jakou Komise podle ní vymezila relevantní trh, jak to vyplývá z tabulky uvedené v bodě 68 odůvodnění rozhodnutí a z tabulky uvedené v příloze I tohoto rozhodnutí. Podle navrhovatelky tu Komise neprávem nerozlišovala mezi standardními OCTG a OCTG obecně ani mezi naftovodnými trubkami „zvláštního provedení a využití" a naftovodnými trubkami obecně [42]. Dalmine dále důkladněji zkoumá italský trh a postavení, jaké na něm zaujímá, a konstatuje, že Komise neanalyzovala správně faktické chování podniků na specifických trzích standardních trubek OCTG a naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití" [43]. Dále zpochybňuje

39 — Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

40 — Body 104 až 121 žaloby v řízení v prvním stupni a body 36 až 51 repliky v řízení v prvním stupni.

41 — Body 122 až 131 uvedené žaloby v řízení v prvním stupni a body 52 až 57 uvedené repliky v řízení v prvním stupni.

42 — Body 105 až 112 uvedené žaloby a body 37 až 42 uvedené repliky.

43 — Body 113 až 116 uvedené žaloby a body 45 až 49 uvedené repliky.

věrohodnost písemných výpovědí p. Biasizza [44]. Konečně poznamenává, že uvnitř společného trhu prodala jisté množství naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití" mimo Itálii a že Komise dostatečně neposoudila konkurenční vztahy mezi svařovanými a bezešvými trubkami [45].

122. Argumenty na podporu posledně uvedeného žalobního důvodu se postupně týkají postavení Dalmine na relevantních trzích, z čehož vyplývá, že nemohla zastávat vedoucí roli na trhu, což neprávem nebylo v rozhodnutí zohledněno [46]. Dalmine dále svým chováním na trhu striktně nedodržovala uzavřené dohody, které ostatně nebyly příliš závazné a měly v praxi omezený dopad. K dohodám krom toho nebyl zaveden sankční mechanizmus [47]. Pokud jde konečně o vývoj cen, dohody nepřivodily spotřebitelům žádnou škodu a měly jen vedlejší význam pro celkový obchod na dotčených trzích [48].

123. Z těchto úryvků žaloby a repliky v řízení v prvním stupni nevyplývá, že by v nich Dalmine výslovně zpochybňovala existenci dohody o rozdělení trhů jako takové, tak jak je prokázána v rozhodnutí na základě důkazů uvedených v bodech 53, 54 a 62 až 67 odůvodnění.

124. V rozsahu, v jakém její argumenty přednesené na jednání měly za cíl zpochybnit skutečnost, že existence dohody o rozdělení trhů v rámci Společenství nemohla být vyvozena z ostatních důkazů uvedených v bodech 53, 54 a 62 až 67 odůvodnění [49], se navrhovatelka pokusila uplatnit nový důvod [50]. Soud postupoval správně, když se zdržel jeho posouzení.

125. Pravidlo zakotvené v čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu, podle kterého není předkládání nových důvodů v průběhu řízení dovoleno, totiž musí být vykládáno striktně [51].

44 — Body 117 a 118 uvedené žaloby a body 50 a 51 uvedené repliky.

45 — Body 119 a 120 uvedené žaloby a bod 48 uvedené repliky.

46 — Body 122 až 124 uvedené žaloby a body 52 až 55 uvedené repliky.

47 — Body 125 až 127 uvedené žaloby a body 56 a 57 uvedené repliky.

48 — Body 128 až 131 uvedené žaloby.

49 — Žalobní poznámky, které navrhovatelka použila na jednání v prvním stupni a které připojila k replice v odvolacím řízení, jsou do značné míry totožné s tvrzeními, která uvedla v bodě 37 písm. a) svého kasačního opravného prostředku.

50 — Argumenty, které navrhovatelka nyní uvádí v bodě 37 písm. a) svého kasačního opravného prostředku, se obsahově velmi podobají argumentům, které v prvním stupni uplatnila opožděně, tj. teprve na jednání.

51 — Z obsáhlé judikatury cituji rozsudky Soudu ze dne 29. února 1996, Lopes v. Soudní dvůr (T-547/93, Recueil FP, s. I-A-63 a II-185, bod 39); ze dne 9. července 1997, S v. Soudní dvůr (T-4/96, Recueil, s. II-1125, bod 104); ze dne 7. února 2001, Inpesca v. Komise (T-186/98, Recueil, s. II-557, body 33 až 35), jakož i usnesení ze dne 21. listopadu 1996, Syndicat des producteurs de viande bovine a další v. Komise (T-53/96, Recueil, s. II-1579, body 20 až 26).

126. Důvodem toho je, že pro řádný průběh řízení musí být protistrana žalobkyně bez dalšího schopna vést v celém rozsahu svoji obranu proti výtkám, které jsou proti ní namířeny. Předkládání nových důvodů v pozdější fázi řízení proto není dovoleno, a to ani ve formě „výkladu" žaloby, leda v rámci omezené výjimky uvedené v čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu [52].

127. V této souvislosti ještě poznamenávám, že žalobkyně v souběžných věcech Mannesmannröhren-Werke v. Komise [53] a JFE Engeneering a další v. Komise [54] napadaly důkazní hodnotu důkazů předložených Komisí k prokázání existence dohody o rozdělení trhů. Související důvody, které byly formulovány výslovně, byly Soudem podrobně posouzeny [55].

128. Konstatuji tedy, že Soud mohl v druhé větě bodu 152 napadeného rozsudku důvodně shledat, že Dalmine nezpochybňovala důkazní hodnotu souboru důkazů týkajících se předmětu dotčené dohody. Z toho tedy vyplývá, že dotyčné části první výtky na podporu čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku byly uplatněny poprvé až v odvolacím řízení, a jsou proto nepřípustné [56].

129. Zbývající část první výtky směřující proti odůvodnění, na jehož základě Soud odmítl výtky navrhovatelky vůči výpovědím p. Biasizza, je dle mého názoru rovněž nepřípustná.

130. Jak již sám Soud konstatoval v bodě 152 napadeného rozsudku, i kdyby byly argumenty Dalmine proti důkazní hodnotě výpovědí p. Biasizza opodstatněné, nemohou vést samy ke zrušení rozhodnutí, které je ve skutečnosti založeno na souboru důkazů, zejména na výslovných prohlášeních p. Verluci.

131. Vzhledem k tomu, že bylo výše konstatováno, že průkaznost důkazů nebyla platně zpochybněna v prvním stupni,

52 — Viz v tomto smyslu již usnesení ze dne 14. července 1964, Prakash v. Komise (76/63, Recueil, s. 721).

53 — Uvedená výše v poznámce pod čarou 20.

54 — Uvedená výše v poznámce pod čarou 20.

55 — Zjištění Soudu v tomto ohledu byla předmětem kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem ve věci Mannesmannröhren-Werke v. Komise (Úř. věst. 2004, C 273, s. 24) a ve spojených věcech Sumomito Metal Industries a Nippon Steel v. Komise (Úř. věst. 2004, C 284, s. 9 a 10).

56 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 2. března 1994, Hilti v. Komise (C-53/92 P, Recueil, s. I-667, bod 49), a Komise v. Brazzelli Lualdi a další (C-136/92 P, uvedený výše v poznámce pod čarou 36, body 57 až 60), a usnesení ze dne 25. ledna 2001, Lech-Stahlwerke v. Komise (C-111/99 P, Recueil, s. I-727, bod 25).

a nemohla tedy být zpochybněna ani v odvolacím řízení, vyplývá z toho, že i kdyby argumenty navrhovatelky vůči dotyčné části napadeného rozsudku byly opodstatněné, nemohlo by to vést ke zrušení tohoto rozsudku. Tato část první výtky proto musí být rovněž zamítnuta jako nepřípustná [57].

132. Svou druhou výtkou na podporu čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka zpochybňuje jedno z klasických dogmat teorie ohledně výkladu a uplatňování čl. 81 odst. 1 ES [58], a sice že není třeba posuzovat účinek na hospodářskou soutěž u dohody, jejíž obsah směřuje k omezení hospodářské soutěže mezi stranami nebo třetími osobami.

133. Výtka navrhovatelky vůči této judikatuře spočívá v tom, že tato judikatura vůbec nebo dostatečně neumožňuje jemnější rozlišení, jakmile podnik, který se účastní této dohody, ji neprovedl nebo ji provedl pouze v omezeném rozsahu, nebo jestliže jeho chování na trhu nemohlo mít podstatný vliv na konkurenční vztahy na dotčeném trhu.

134. Soudní dvůr a Soud dosud projevovaly značnou přísnost vůči dohodám, jejichž zjevným účelem je omezit nebo narušit hospodářskou soutěž. Známé případy se týkají horizontálních dohod o cenách [59] a dohod o ochraně regionů [60], jakou je i dohoda, která je předmětem projednávané věci.

135. Důvody na obranu, které strana takové dohody uplatňuje, a sice že ji neprovedla nebo ji provedla jen částečně [61], nebo že její účast na této dohodě mohla být pouze neúčinná [62], judikatura odmítá jako nerelevantní pro účely zjištění protiprávního jednání porušujícího čl. 81 odst. 1 ES. Takové důvody uplatňované na obranu mohou být nanejvýš zohledněny pro účely stanovení pokuty.

57 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 11. března 1997, Komise v. UIC (C-264/95 P, Recueil, s. I-1287, bod 48), a ze dne 16. září 1997, Blackspur DIY a další v. Rada a Komise (C-362/95 P, Recueil, s. I-4775, body 18 až 23).

58 — Viz již rozsudek ze dne 30. června 1966, Société technique minière (56/65, Recueil, s. 337). Poté mnohokrát potvrzen, zejména nedávným rozsudkem Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise (T-213/00, Recueil, s. II-913, body 175, 177 až 179 a 183).

59 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 11. července 1989, Belasco a další v. Komise (246/86, Recueil, s. 2117, bod 12).

60 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 15. května 1975, Frubo v. Komise (71/74, Recueil, s. 563, body 37 a 38), a ze dne 14. července 1994, Herlitz v. Komise (T-66/92, Recueil, s. II-531, bod 29).

61 — Viz již rozsudek Miller v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 38, body 6 a 7); viz dále mimo jiné rozsudky ze dne 11. ledna 1990, Sandoz prodotti farmaceutici v. Komise (C-277/87, Recueil, s. I-45, bod 13), a ze dne 14. července 1994, Parker Pen v. Komise (T-77/92, Recueil, s. II-549, bod 55).

62 — Viz mimo jiné rozsudek Cement (uvedený výše v poznámce pod čarou 9, body 1085 až 1088).

136. Důvodem pro tento striktní přístup je, že dohody, jejichž účelem je omezit hospodářskou soutěž, se zpravidla týkají závažných protiprávních jednání porušujících čl. 81 odst. 1 ES, která jako taková představují vážné nebezpečí pro konkurenční vztahy a pro obchod mezi státy. Každý subjekt, který se účastní na takových dohodách, si musí být vědom jejich protiprávnosti *per se*.

137. V této souvislosti není dle mého názoru dán žádný důvod zabývat se dále podnětem obsaženým v této výtce. To platí tím spíše, že důsledky, které by z toho vyplývaly, tj. podstatné zvýšení náročnosti šetření a důkazního břemene Komise, protože ta by musela též posoudit a doložit důsledky dotyčných protiprávních jednání porušujících čl. 81 odst. 1 ES, která jsou již sama o sobě závažná, by vážně narušily účinnost tohoto ústředního ustanovení Smlouvy.

138. Navrhuji proto prohlásit tuto výtku za neopodstatněnou.

139. Pátý důvod kasačního opravného prostředku, který směřuje zejména proti bodům 156 až 158 napadeného rozsudku, mi rovněž připadá neopodstatněný.

140. Dohoda uvedená v článku 1 rozhodnutí v prvním stupni měla za cíl rozdělení trhů vně a uvnitř Společenství.

141. Jelikož Dalmine v prvním stupni pouze tvrdila, že tato dohoda neovlivnila obchod mezi členskými státy, a jak již bylo konstatováno výše, platně nezpochybňovala zjištění existence tohoto ovlivnění, Soudu stačilo, aby v bodě 156 poukázal na ustálenou judikaturu [63], podle které dohoda může ovlivnit obchod mezi členskými státy, jestliže ze souboru skutečností vyplývá, že takový účinek lze předvídat.

142. Vzhledem k tomu, že se projednávaná věc týká dohody, jejímž předmětem je rozdělení trhů jako takové, mohl Soud v bodě 157 napadeného rozsudku bez dalšího připustit, že účinkem sledovaným touto dohodou mohlo být podstatné ovlivnění obchodu mezi státy [64].

63 — Soud na tomto místě odkazuje na svůj rozsudek Atlantic Container Line a další v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 33, body 79 a 90). Tato judikatura, která byla ještě nová v době, kdy byl vynesen napadený rozsudek, se zakládá na již starší ustálené judikatuře Soudního dvora, a sice na rozsudcích Miller v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 38, bod 15); ze dne 25. října 1983, AEG v. Komise (107/82, Recueil, s. 3151, bod 60), a Bagnasco a další (uvedený výše v poznámce pod čarou 38, bod 48).

64 — Skutečnost, že ovlivnění obchodu mezi státy musí být podstatné, vyplývá z rozsudku Ambulanz Glöckner (uvedený výše v poznámce pod čarou 33, bod 48).

143. I když tato dohoda neměla jiný cíl než vzájemnou ochranu trhu Společenství a domácího trhu japonských výrobců, mohla mít podstatný dopad na obchod mezi státy. Omezení dovozu některých výrobků na společný trh se totiž nevyhnutelně odrazí na složení a též obecně na objemu obchodních toků dotyčných výrobků uvnitř Společenství.

E – *Šestý, sedmý a osmý důvod kasačního opravného prostředku*

— *Zneužití pravomoci, nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí*

144. Již z tohoto důvodu nemůže být pátý důvod kasačního opravného prostředku úspěšný.

— *Zneužití pravomoci, nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o účinky protiprávního jednání uvedeného v článku 2 rozhodnutí*

— *Nesprávné právní posouzení a nesprávné posouzení skutkového stavu, pokud jde o ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené mezi Dalmine a British Steel*

145. V rozsahu, v němž navrhovatelka ve svém pátém důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že v dotyčných bodech napadeného rozsudku Soud neprávem vycházel z předpokladu, že navrhovatelka v prvním stupni nezpochybňovala existenci dohody o rozdělení trhů, odkazuji na své úvahy k první výtce čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku. Tam jsem dospěl k závěru, že s ohledem na tvrzení obsažená v žalobě a replice Soud mohl a měl v prvním stupni vycházet z předpokladu, že Dalmine nezpochybňovala existenci dohody jako takové.

1. Celkové souvislosti a úvahy Soudu

146. Kontext protiprávního jednání konstatovaného v článku 2 je popsán v bodech 78 až 97 rozhodnutí napadeného v prvním stupni.

147. Pokud jde o ochranu domácích trhů, v roce 1990 vznikl problém, protože British Steel tou dobou zvažovala zastavení výroby bezešvých trubek válcovaných za tepla. Britský trh by tak pozbyl svého národního charakteru.

148. Aby se s tím vypořádala, sjednala British Steel po zavření svého závodu v Clydesdale smlouvy o dodávkách hladkých trubek pro TSSL, svou dceřinou společnost specializovanou na tepelné zpracování a závitové spoje, se společnostmi Vallourec a Dalmine v roce 1991 a se společností Mannesmann v roce 1993, přičemž každá z těchto smluv zněla na pevné procento celkových potřeb British Steel.

149. Ceny hladkých trubek, které se Vallourec, Dalmine a Mannesmann ve smlouvách zavázaly dodat, závisely na cenách závitových trubek prodávaných British Steel. Tato společnost se dále zavázala oznámit každé čtvrtletí svým dodavatelům hladkých trubek ceny, které sama uplatňuje.

150. Vallourec, Dalmine a Mannesmann se zase mimo jiné zavázaly dodávat neurčené množství hladkých trubek (to proto, že nebylo dopředu známo) a neuplatňovat vůči British Steel diskriminační prodejní ceny a podmínky ve srovnání s ostatními klienty ze Spojeného království.

151. Tyto smlouvy byly uzavřeny na dobu pěti let. Po skončení tohoto období měly zůstat v platnosti, dokud některá ze stran neoznámí výpověď s dvanáctiměsíční výpovědní lhůtou.

152. Na počátku roku 1993 došlo k restrukturalizaci evropského průmyslového odvětví bezešvých trubek. V rámci této restrukturalizace se British Steel rozhodla zcela ukončit svou činnost v tomto odvětví. Tuto činnost převzala Vallourec, která v roce 1994 převzala kontrolu nad skotskými závody British Steel specializovanými na závitové spoje. Dceřiná společnost Vallourec, která byla takto vytvořena, získala vedoucí postavení na trhu závitových trubek se závitem v provedení prémium nebo standard v oblasti Severního moře.

153. Vallourec dne 31. března 1994 prodloužila smlouvy o dodávkách hladkých trubek s Dalmine a Mannesmann.

154. Z dokumentu „Rozdělovací klíč" vyplývá, že restrukturalizace evropského průmyslového odvětví měla příznivý dopad na jednání s japonskými výrobci: Evropa zůstala evropským výrobcům.

155. Protiprávní jednání uvedené v článku 2 rozhodnutí je středem zájmu bodů 164 až 246 napadeného rozsudku.

156. Šestý, sedmý a osmý důvod kasačního opravného prostředku směřují proti určitým pasážím této části rozsudku vydaného v prvním stupni.

157. Šestý důvod kasačního opravného prostředku směřuje konkrétněji proti bodům 210, 234 a 244 tohoto rozsudku.

158. V části rozsudku, která se týká těchto bodů, Soud zkoumal tvrzení, jímž Dalmine zpochybňuje, že smlouvy o dodávkách, které výrobci uzavřeli s British Steel, byly výsledkem kartelové dohody. Její smlouva o dodávkách s British Steel byla alespoň uzavřena s legitimním cílem, jímž bylo zvýšit svůj prodej hladkých trubek OCTG na britském trhu (bod 193 napadeného rozsudku).

159. Dalmine zejména odmítla výklad Komise, podle kterého bylo cílem smluv o dodávkách British Steel udržení uměle přemrštěných cen na evropském trhu. Zpochybnila důsledky, které Komise vyvodila z délky dodacích lhůt. Dále zpochybnila důkazní hodnotu některých důkazů a odmítla hypotézu o existenci dohody o rozdělení britského trhu mezi evropské výrobce, a i za předpokladu, že by taková dohoda existovala, popřela svou účast na ní (body 194 až 198 napadeného rozsudku).

160. Dalmine dále zdůraznila, že důkazy, jichž se Komise dovolává, se týkají pouze Vallourec a British Steel. Zpochybnila též tvrzení Komise, že později přistoupila k již uzavřené dohodě mezi Vallourec a British Steel. Dále pak rozhodnutí Vallourec, že po převzetí výroby bezešvých trubek British Steel převezme také stávající smlouvy o dodávkách British Steel s Dalmine a Mannesmann, podle ní není indicií o existenci dohody v oblasti hospodářské soutěže. Konečně poukazuje ještě na velmi zanedbatelné účinky smlouvy o dodávkách, kterou uzavřela s British Steel, na trh (body 199 až 202 napadeného rozsudku).

161. V reakci na tyto argumenty Komise setrvala na své koncepci, podle níž smlouvy o dodávkách zapadají do kontextu základních pravidel týkajících se respektování domácích trhů, která byla přijata v rámci takzvaného „Evropsko-japonského klubu". Uzavřením této dohody o dodávkách Dal-

mine vědomě přispěla k provedení dohody o respektování domácích trhů a ke koordinaci své činnosti s činností svých konkurentů (body 203 až 208 napadeného rozsudku).

162. V bodech 209 až 225 napadeného rozsudku Soud posoudil argumenty Dalmine a shledal, že jsou neopodstatněné.

163. V rámci projednávaného kasačního opravného prostředku zasluhuje zvláštní pozornost bod 210, protože šestý důvod kasačního opravného prostředku navrhovatelky je namířen především proti němu. Tento bod zní: „Bez ohledu na to, do jaké míry se čtyři evropští výrobci skutečně mezi sebou dohodli, je totiž nutné konstatovat, že každý z nich uzavřel jednu ze smluv o dodávkách, které omezují hospodářskou soutěž a začleňují se do protiprávního jednání porušujícího čl. 81 odst. 1 ES uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí. Pokud v čl. 2 odst. 1 napadeného rozhodnutí stojí, že smlouvy o dodávkách byly uzavřeny, v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1', ze znění [bodu 111 jeho odůvodnění] jasně vyplývá, že uzavření těchto smluv tvoří samo o sobě protiprávní jednání uvedené v článku 2 porušujícího článek 81 ES“ [65].

164. Krom toho šestý důvod kasačního opravného prostředku je taktéž konkrétně namířen proti bodům 234 a 244 napadeného rozsudku, které jsou zařazeny v části věnované žalobním důvodům Dalmine týkajícím se relevantního trhu a vztahu k protiprávnímu jednání uvedenému v článku 1 rozhodnutí.

165. Body 234 a 244 zní následovně:

„234 Nejprve je třeba uvést, že Komise v článcích 1 a 2 napadeného rozhodnutí konstatovala existenci dvou samostatných protiprávních jednání ovlivňujících dva sousední [výrobkové] trhy. Není proto nic nedovoleného na tom, že podle definice relevantního trhu uvedené v [bodě 29

65 — Bod 111 odůvodnění rozhodnutí zní následovně: „Cílem těchto smluv bylo zásobování vedoucího podniku na trhu s hladkými trubkami OCTG v oblasti Severního moře a jejich účelem bylo zachovat domácího výrobce ve Spojeném království tak, aby v rámci Evropsko-japonského klubu byla dodržována ‚základní pravidla'. Hlavním cílem a výsledkem těchto smluv bylo rozdělení potřeby hladkých trubek jejich soutěžitele BS (Vallourec od [roku] 1994) mezi společnosti MRW, Vallourec a Dalmine. Smlouvy vázaly nákupní ceny hladkých trubek na ceny závitových trubek společnosti BS. Obsahovaly také omezení svobody zásobování BS (Vallourec od února 1994) a posledně uvedenou zavazovaly k předávání informací o účtovaných prodejních cenách, jako[ž] i množstvích prodeje jejím soutěžitelům. Mimoto se společnosti MRW, Vallourec (do února 1994) a Dalmine zavázaly zásobovat svého soutěžitele (BS, resp. od března 1994 Vallourec), aniž by dopředu znaly přesné množství“.

odůvodnění] napadeného rozhodnutí je relevantním trhem pro účely protiprávního jednání uvedeného v článku 2 napadeného rozhodnutí trh hladkých trubek, zatímco trhem pro účely protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí je trh standardních trubek OCTG.

svém rozsudku JFE Engineering a další v. Komise, bod 111 výše (body 569 a následující) určil, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že nezohlednila protiprávní jednání uvedené v článku 2 napadeného rozhodnutí při stanovení částky pokuty uložené čtyřem evropským výrobcům, ačkoli účel a účinek těchto protiprávních jednání šel nad rámec přispění k upevnění evropsko-japonské dohody (viz především bod 571 uvedeného rozsudku).“

[...]

166. Sedmým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka zpochybňuje část napadeného rozsudku, v níž Soud v bodech 164 až 193 posoudil ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené mezi British Steel a Dalmine.

244 V rozsahu, v němž to může být relevantní, je třeba konstatovat, že tvrzení Komise uvedené v první větě [bodu 164 odůvodnění] napadeného rozhodnutí[66], podle kterého smlouvy o dodávkách, které představují protiprávní jednání podle článku 2 napadeného rozhodnutí, byly jen prostředkem k provedení protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, jde příliš daleko, protože provedení bylo jen jedním z vícero spolu navzájem souvisejících, ale samostatných protisoutěžních cílů druhého protiprávního jednání. Soud ve

167. V bodech 164 až 174 jsou uvedeny výhrady Dalmine k výkladu některých ustanovení smlouvy o dodávkách, tak jak jej provedla Komise a podle kterého tato ustanovení naznačují, že cíl smlouvy spočívá v omezení hospodářské soutěže, a to například způsobu, jakým bylo určeno množství hladkých trubek dodávaných společností Dalmine a ostatními výrobci a způsobu stanovení smluvní ceny.

168. V bodech 179 až 187 napadeného rozsudku Soud zkoumal argumenty Dalmine týkající se způsobu stanovení objemů dodávaných každým dodavatelem British Steel

66 — Tento bod zní následovně: „Pokud jde o smlouvy uzavřené mezi BS, MRW, Dalmine a Vallourec, Komise má za to, že jsou fakticky jen způsobem provádění zásady respektování domácích trhů v rámci Evropsko-japonského klubu. Z tohoto důvodu Komise nehodlá ukládat doplňující částku pokuty.“

a konstatoval, že jsou neopodstatněné. Z dotyčných ustanovení smlouvy o dodávkách nesporně vyplývá protisoutěžní cíl, pokud jde o dodávky hladkých trubek pro British Steel a vzdání se možnosti dosahovat přímého zisku z případného růstu britského trhu závitových trubek.

169. V bodech 188 až 191 napadeného rozsudku Soud dále konstatoval, že matematický vztah mezi cenou závitových trubek prodávaných společností Corus a cenou, která byla placena jejím třem dodavatelům za hladké trubky, umožňoval těmto dodavatelům určit s přesností trend, okamžik a rozsah vývoje cen závitových trubek prodávaných společností British Steel. Dospěl k názoru, že sdělování takovýchto informací konkurentům je v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES.

170. Osmý důvod kasačního opravného prostředku se také vztahuje k pasážím napadeného rozsudku, které se týkají ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené mezi British Steel a Dalmine.

2. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

171. Šestým důvodem kasačního opravného prostředku se navrhovatelka ohrazuje zejména proti třem bodům napadeného rozsudku. Soud v těchto bodech nahradil svým posouzením skutkových okolností popsaných v článku 2 rozhodnutí posouzení Komise. Toto rozhodnutí přitom přepsal v zásadních bodech, a překročil tak pravomoci, které mu svěřuje Smlouva.

172. Předmětem této kritiky je zaprvé bod 210 napadeného rozsudku, kde Soud uvádí, že „ze znění [bodu 111 odůvodnění rozhodnutí] jasně vyplývá, že uzavření těchto [protisoutěžních] smluv tvoří samo o sobě [protiprávní jednání] uvedené v článku 2". Navrhovatelka se naproti tomu domnívá, že ze znění uvedeného bodu 111 vyplývá, že protiprávní jednání netvoří uzavření dotyčných smluv, nýbrž jejich cíl spočívající v „zajištění dodržování ‚základních pravidel' v rámci Evropsko-japonského klubu". Soud přitom z pouhých prováděcích aktů k „základním pravidlům" učinil samostatné protiprávní jednání porušující článek 81 ES.

173. Zadruhé bod 244 napadeného rozsudku zasluhuje podle navrhovatelky vážnou kritiku: „[...] je třeba konstatovat, že tvrzení Komise uvedené v první větě [bodu] 164 [odůvodnění] napadeného rozhodnutí, podle kterého smlouvy o dodávkách, které představují [protiprávní jednání] podle článku 2 napadeného rozhodnutí [...], jde příliš daleko

[...]“ [67]. Soud měl z tohoto zjištění vyvodit jediný možný důsledek a zrušit bod 164 odůvodnění, a tedy také článek 2 rozhodnutí.

174. Soud si však přisvojil úlohu, která mu nepřísluší, když s tímto zjištěním spojil ten důsledek, že „[...] provedení bylo jen jedním z vícero spolu navzájem souvisejících, ale samostatných protisoutěžních cílů druhého [porušení]“.

175. Zatřetí navrhovatelka v rámci šestého důvodu kasačního opravného prostředku zpochybňuje bod 234 napadeného rozsudku, v němž Soud ještě znatelněji než v bodě 210 odlišuje článek 2 rozhodnutí od jeho článku 1, když uvádí, že se v projednávané věci jedná o dvě různá protiprávní jednání dotýkající se dvou sousedních výrobkových trhů. Soud do značné míry překročil své pravomoci, když z vlastního podnětu doplnil k relevantním trhům standardních závitových trubek OCTG a naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití“, vymezeným v rozhodnutí, ještě třetí trh, a sice trh hladkých trubek.

176. Dalmine v této souvislosti dále poznamenává, že změna ve výkladu vztahu mezi články 1 a 2 rozhodnutí, jak ji provedl Soud, se ukázala být příznivou pro japonské výrobce, kteří nebyli shledáni odpovědnými za „samostatné“ protiprávní jednání uvedené v článku 2, a byla jim z tohoto důvodu snížena uložená pokuta.

177. Svým sedmým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka zpochybňuje závěr Soudu, podle nějž si Dalmine, Mannesmann a Vallourec uzavřením smluv o dodávkách hladkých trubek s British Steel fakticky odepřely přístup na britský trh závitových trubek (jak trubek OCTG „prémium“, tak standardních trubek OCTG).

178. Navrhovatelka zaprvé tvrdí, že jelikož nevlastní licenci vyžadovanou pro výrobu závitových trubek technikou VAM, nemohla by nikdy samostatně proniknout na britský trh.

179. Zadruhé navrhovatelka opakuje, že se smlouvy o dodávkách týkaly hladkých trubek, to znamená trhu, jejž se rozhodnutí netýká.

180. Zatřetí Soud nesprávně posoudil skutkový stav, když v bodech 219 a 229 připustil,

67 — Tato poznámka pod čarou není relevantní pro českou verzi tohoto stanoviska.

že mezi dotčenými podniky existuje dohoda o rozdělení dodávek hladkých trubek pro British Steel.

181. Začtvrté Soud ponechal bez povšimnutí skutečnost, že smlouva o dodávkách uzavřená Dalmine s British Steel byla založena na zřejmých obchodních úvahách.

182. Svým osmým důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelka zpochybňuje posouzení Soudu, podle kterého ustanovení smlouvy o dodávkách mezi Dalmine a British Steel byla sama o sobě protiprávní.

183. Navrhovatelka tento důvod podepřela následujícími tvrzeními:

— závazek Dalmine dodat British Steel neurčené množství hladkých trubek byl tedy v zájmu posledně uvedené společnosti dovolený;

— Soud si měl uvědomit, že British Steel měla na trhu dostatečně silné postavení, aby mohla svým potenciálním dodavatelům vnutit svou vůli;

— Soud učinil nesprávný výklad článku 4 smlouvy o dodávkách, když připustil, že zavazuje strany k dodávání a nakupování hladkých trubek až do určitého předem stanoveného procenta celkových potřeb British Steel;

— bez důkazu o horizontálním jednání ve vzájemné shodě mezi dodavateli bylo zcela dovoleno prodávat British Steel hladké trubky v množství závisejícím na prodeji závitových trubek;

— ani rozhodnutí, ani rozsudek neobjasňují, jaké jsou ony protisoutěžní účinky cenových vzorců uvedených ve smlouvě o dodávkách;

— vzhledem k tomu, že Dalmine neprodávala trubky OCTG „prémium“ na britském trhu, a nebyla tedy na tomto trhu konkurentem British Steel, nelze jí vytýkat výměnu informací ohledně cen trubek OCTG;

— konečně teze Soudu obsažená v bodě 189 napadeného rozsudku, podle níž fakt, že British Steel svému dodavateli

neposkytla důvěrné informace, nemůže strany smluv o dodávkách na základě okolností projednávaného případu vyvinit, je jednak naprosto nezvratná, a jednak neověřitelná.

3. Argumenty Komise

184. Pokud jde o šestý důvod kasačního opravného prostředku, Komise tvrdí, že je zcela neopodstatněný.

185. Konkrétněji výhrada navrhovatelky k bodu 210 napadeného rozsudku je neodůvodněná, protože:

— Komise již v rozhodnutí jednoznačně konstatovala, že smlouvy o dodávkách uvedené v článku 2 rozhodnutí zakládají samostatné protiprávní jednání porušující článek 81 ES. To jasně vyplývá ze znění výroku rozhodnutí, kde je tomuto „protiprávnímu jednání" věnováno odlišné ustanovení, a sice článek 2, a v článku 3 se dotyčným podnikům ukládá, aby ukončily „konstatovaná protiprávní jednání". To následně potvrzuje bod 112 rozhodnutí [68];

— skutečnost, že čl. 2 odst. 1 rozhodnutí hovoří o jednom protiprávním jednání porušujícím čl. 81 odst. 1 ES „v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1", nemění nic na tom, že se jedná o různá protiprávní jednání;

— Soud mohl právem z bodu 111 odůvodnění rozhodnutí dovodit, že uzavření smluv o dodávkách zakládá protiprávní jednání konstatované v článku 2 téhož rozhodnutí. Je-li totiž prokázáno, že tyto smlouvy představují samostatné protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES, jejich uzavření je úkonem, jímž je spácháno protiprávní jednání.

186. Výhrada navrhovatelky k bodu 244 napadeného rozsudku je neúčinná: kdyby Soud své zjištění, že tvrzení Komise uvedené v bodě 164 odůvodnění rozhodnutí nesmělo „jít příliš daleko", spojil s tím následkem, že tento bod musí být zrušen, nemělo by to

68 — Tento bod zní: „Článek 81 odst. 1 Smlouvy o ES výslovně uvádí, že dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je rozdělení trhů, jsou neslučitelné se společným trhem. Smlouvy, jejichž cílem a výsledkem je rozdělení dodávek pro hlavního výrobce závitových trubek na trhu představujícím takřka polovinu spotřeby OCTG ve Společenství [bod 50], způsobují podstatné omezení hospodářské soutěže uvnitř společného trhu."

žádný vliv na článek 2 rozhodnutí. Ve výše uvedeném bodě totiž Komise pouze vysvětluje, proč evropskému podniku neuložila samostatnou pokutu za protiprávní jednání konstatované v článku 2 rozhodnutí. V tomto případě body 110 až 117 odůvodnění rozhodnutí, které obsahují argumenty, na jejichž základě Komise toto protiprávní jednání konstatovala, zůstávají v platnosti.

187. Ve výhradě navrhovatelky k bodu 234 napadeného rozsudku jsou nejprve zopakovány argumenty namířené proti bodu 210 tohoto rozsudku. Tyto argumenty nejsou opodstatněné, a to z důvodů již uvedených v bodě 185 tohoto stanoviska.

188. Výtka vůči tomu, že Soud v bodě 234 vymezil odlišný trh pro hladké trubky, zatímco relevantními trhy v rozhodnutí byl pouze trh standardních trubek OCTG a trh naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití", je nepřesná, jak to vyplývá z bodů 28, 29 a 31 odůvodnění rozhodnutí [69].

189. Podle Komise je též sedmý důvod kasačního opravného prostředku neopodstatněný.

69 — Bod 28 začíná následovně: „Výrobky dotčenými v projednávané věci jsou bezešvé trubky z nelegovaných ocelí (to znamená nikoli trubky z nerezové oceli) [...]". Bod 29 definuje jednotlivé kategorie trubek OCTG. Bod 31 začíná následovně: „Trubky OCTG mohou být prodávány bez závitu (hladké trubky, které jsou také definovány v normě API) nebo se závitem [...]".

190. Komise zaprvé zpochybňuje tvrzení Dalmine, že se závitovými trubkami nemohla samostatně proniknout na britský trh:

— V rozsahu, v němž se jednalo o trubky OCTG „prémium", u nichž nevlastnila požadovanou licenci, Komise odkazuje na bod 186 napadeného rozsudku, kde Soud konstatuje, že nelze vyloučit, že Dalmine mohla takovou licenci získat;

— krom toho bylo prokázáno, že Dalmine již mimo Itálii prodávala standardní trubky OCTG, u nichž není licence nezbytná.

191. Soud proto mohl dovodit, že uzavřením smlouvy o dodávkách nejprve s British Steel, a poté s Vallourec se Dalmine sama připravila o možnost proniknout se závitovými trubkami na britský trh.

192. Tvrzení navrhovatelky, že ohledně dodávek hladkých trubek nelze hovořit o hospodářské soutěži mezi výrobci

z kontinentální Evropy, protože je sami opatřují závitem a vyvážejí je v omezeném množství, nelze brát vážně, a to s ohledem na skutečnost, že uzavřela smlouvu o dodávkách na potenciálně neomezené množství hladkých trubek, aby tak pokryla potřeby British Steel z 30 %.

193. Výtky navrhovatelky vůči bodům 219 a 229 jsou neopodstatněné s ohledem na stávající judikaturu:

— Soud mohl v bodech 219 a 220 svého rozsudku učinit závěr, že existuje horizontální kartelová dohoda k rozdělení dodávek hladkých trubek pro British Steel [70];

— sotva lze zpochybnit úvahu Soudu, podle které skutečnost, že Dalmine mohla mít obchodní zájem na své smlouvě s British Steel, sama o sobě nic nemění na její protiprávnosti.

194. Pokud se jedná o osmý důvod kasačního opravného prostředku, Komise poznamenává, že v něm obsažené výtky jsou jen opakováním argumentů, které byly předloženy v prvním stupni a jimiž se zpochybňuje protisoutěžní povaha některých ustanovení smlouvy o dodávkách uzavřené s British Steel. Proto musí být považovány za nepřípustné.

195. Podpůrně se Komise domnívá, že tyto výtky jsou neopodstatněné. Poznamenává mimo jiné, že obchodní zájmy a vyjednávací síla jedné ze stran nic nemění na protiprávnosti smlouvy, která je v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES.

4. Posouzení

196. Silné argumenty, jimiž navrhovatelka útočí v šestém důvodu kasačního opravného prostředku na body 210, 224 a 244 napadeného rozsudku a jimiž se nezdráhá vinit Soud, že zkreslil skutkový stav i vůli Komise, včetně jejího právního posouzení výtek obsažených v rozhodnutí, což by znamenalo očividné porušení práv obhajoby, se při pozornějším zkoumání zdají mnohem méně působivé, než co by naznačovala zvučnost těchto argumentů a souvisejících kvalifikací.

70 — Komise na tomto místě odkazuje na rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 57).

197. Před posouzením tří částí tohoto důvodu, které jsou navzájem spjaty nebo se překrývají, považuji za nutné připomenout celkový kontext protiprávního jednání uvedeného v článku 2 rozhodnutí, tak jak je vylíčen výše v bodech 148 až 158 tohoto stanoviska.

198. Dle popisu skutkového stavu prezentovaného Komisí společnosti Vallourec, Dalmine, Mannesmann a British Steel spolupracovaly, aby zajistily vliv evropských výrobců na britském trhu, a to zaprvé tím, že Vallourec, Dalmine a později Mannesmann dodávaly každá pevně stanovený podíl hladkých trubek, jichž měla British Steel zapotřebí k jejich zpracování na závitované trubky „prémium" nebo standard poté, co zastavila vlastní výrobu hladkých trubek. Posléze v roce 1994, kdy British Steel toto odvětví zcela opustila, Vallourec zastala její roli na britském trhu.

199. Spor v řízení v prvním stupni se převážně odvíjel od následující právní otázky: mohla Komise toto chování evropských výrobců, jehož cílem bylo vyhradit si britský trh pro sebe, kvalifikovat jako protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES?

200. V dotčených bodech napadeného rozsudku Soud na tuto otázku odpověděl nesporně kladně, a to též v tom smyslu, že protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES, uvedené v čl. 2, které byť bylo spácháno „v rámci protiprávního jednání uvedeného v článku 1", mohlo být přesto posuzováno samostatně.

201. Navrhovatelka čerpá argumenty, jimiž zpochybňuje zjištění Soudu učiněné v bodech 210 a 234, zejména z bodu 111 odůvodnění rozhodnutí [71], a sice z následující pasáže: „Cílem těchto smluv bylo zásobování vedoucího podniku na trhu s hladkými trubkami OCTG v oblasti Severního moře a jejich účelem bylo zachovat domácího výrobce ve Spojeném království tak, aby v rámci Evropsko-japonského klubu byla dodržována ‚základní pravidla' ". Podle ní z toho vyplývá, že nikoli samotné uzavření dohod o dodávkách, nýbrž skutečnost, že byly uzavřeny k zajištění dodržování „základních pravidel", byla rozhodujícím hlediskem, na jehož základě jim byla ve smyslu bodu 111 odůvodnění rozhodnutí přisouzena povaha protiprávního jednání.

202. Dle mého názoru toto zjištění vůbec nevyplývá ze vztahu mezi body 111 a 112 [72] odůvodnění rozhodnutí. V bodě 112 první větě totiž Komise lakonicky konstatuje: „Článek 81 odst. 1 Smlouvy o ES výslovně uvádí, že neslučitelné se společným trhem

71 — Uveden v celém rozsahu v poznámce pod čarou 65.
72 — Již uveden v celém rozsahu v poznámce pod čarou 68.

jsou dohody, jejichž cílem nebo výsledkem je rozdělení trhů".

203. Vzhledem k tomu, že cílem smluv o dodávkách bylo přispět k ochraně významného britského trhu proti cizím subjektům, tj. k rozdělení trhů, mohly být jako takové považovány za protiprávní jednání porušující čl. 81 odst. 1 ES.

204. Podle toho, co již vyplývá ze znění čl. 2 odst. 1 rozhodnutí a co bylo opakovaně potvrzeno v článku 3 tohoto rozhodnutí, Komise již kvalifikovala chování evropských výrobců, jehož cílem bylo vyhradit si britský trh pro sebe po restrukturalizaci odvětví bezešvých trubek v rámci Společenství, jako odlišné protiprávní jednání porušující článek 81 ES.

205. Tato kvalifikace se zakládala na její analýze skutkového stavu provedené v rozhodnutí. Z ní vyplývá, že když British Steel zastavila výrobu bezešvých trubek a uzavřela závod v Clydesdale, ačkoli nadále dočasně pokračovala v činnosti v oblasti tepelného zpracování a závitových spojů prostřednictvím své dceřiné společnosti TSSL, přičemž v období let 1990 až 1994 zůstala hlavním dodavatelem trubek OCTG „prémium" a standardních trubek OCTG v oblasti Severního moře, na britském trhu se objevil odlišný trh s meziproduktem, jímž byly hladké bezešvé trubky, jejichž hlavním odběratelem byla British Steel.

206. Tvrzení navrhovatelky, podle kterého Soud překročil své pravomoci, když v bodě 234 napadeného rozsudku rozhodl, že protiprávní jednání uvedená v článcích 1 a 2 rozhodnutí se každé odehrálo na jiném trhu, a to na trhu standardních trubek OCTG, respektive na trhu hladkých bezešvých trubek, je z tohoto pohledu neopodstatněné.

207. Podle toho, co Soud konstatoval v bodech 235 a 236, se totiž jedná o dva samostatné, avšak spolu související trhy, které jsou dotčeny dvěma samostatnými, ale spolu souvisejícími protiprávními jednáními: „Komise popsala skutkový stav, ve kterém dohody mezi evropskými výrobci o britském trhu hladkých trubek sledovaly minimálně zčásti ochranu britského odběratelského trhu standardních trubek OCTG před japonským dovozem."

208. Z toho je třeba dovodit, že závažné obvinění navrhovatelky, podle níž Soud v bodě 234 napadeného rozsudku následně zkreslil nejen skutkové okolnosti, ale také vůli Komise, je smyšlené.

209. Výtkou vůči bodu 244 napadeného rozsudku se má v podstatě na mysli, že zjištění, podle nějž „tvrzení Komise uvedené v první větě [bodu 164 odůvodnění] napadeného rozhodnutí, podle kterého smlouvy o dodávkách, které představují protiprávní jednání podle článku 2 napadeného rozhodnutí, byly jen prostředkem k provedení protiprávního jednání uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí, jde příliš daleko, protože provedení bylo jen jedním z vícero spolu navzájem souvisejících, ale samostatných protisoutěžních cílů druhého protiprávního jednání", mělo Soud dovést k závěru o „zrušení" tohoto bodu.

210. Analýza Soudu v tomto bodě napadeného rozsudku je logickým důsledkem zjištění učiněného v bodě 210 a ještě jednoznačněji v bodě 234, a sice že předmětem článků 1 a 2 rozhodnutí jsou různá protiprávní jednání porušující článek 81 ES, ačkoli mezi nimi existuje vztah co do jejich podstaty.

211. Soud proto mohl ve výše uvedeném bodě 164 vytknout Komisi jednostrannost, pokud jde o její tvrzení, že protiprávní jednání uvedené v článku 2 jejího rozhodnutí bylo pouze prostředkem k provedení protiprávního jednání konstatovaného v článku 1.

212. Tato výtka učiněná vůči Komisi v souvislosti s jejím posouzením závažnosti protiprávních jednání však nemění nic na zjištění Komise, které Soud předtím uznal v bodech 210 a 244 za správné a podle kterého se rozhodnutí skutečně týká dvou samostatných, byť spolu souvisejících protiprávních jednání porušujících čl. 81 odst. 1 ES.

213. Úvahy Komise obsažené v bodě 164 odůvodnění rozhodnutí vedou k závěru, že těsný vztah mezi oběma protiprávními jednáními, jehož existenci uznala („způsob provádění zásady respektování domácích trhů v rámci Evropsko-japonského klubu"), nemá za následek, že by bylo třeba ukládat z tohoto titulu evropským výrobcům doplňující pokutu.

214. „Zrušení" tohoto bodu rozhodnutí by tedy mělo za následek, že těsný vztah mezi oběma protiprávními jednáními, jehož existenci Komise uznala, by již nemohl být důvodem k tomu, aby protiprávní jednání konstatované v článku 2 rozhodnutí bylo osvobozeno od samostatné pokuty.

215. Skutečnost, že Soud nechtěl vyvodit takový důsledek ze svého zjištění, že Komise učinila v bodě 164 odůvodnění svého rozhodnutí příliš jednostranné posouzení protiprávního jednání uvedeného v článku 2, jak to vyplývá z bodu 245 napadeného rozsudku, navrhovatelce spíše vyhovovala, než že by jí

uškodila. Kdyby totiž Komise musela přiznat protiprávnímu jednání uvedenému v článku 2 rozhodnutí samostatný význam pro účely stanovení výše pokuty, muselo by to vést k vyšší pokutě, přičemž vše ostatní by bylo stejné.

216. Z výše uvedeného vyplývá, že výtka vůči bodu 244 napadeného rozsudku je neopodstatněná, protože nemůže vést k odlišnému posouzení, pokud jde existenci dvou samostatných, byť spolu souvisejících protiprávních jednání porušujících článek 81 ES, a že nemůže být úspěšná, neboť opatření spočívající ve zrušení bodu 164 odůvodnění rozhodnutí nemá na toto zjištění vliv a mohlo by nanejvýš vést k samostatnému zohlednění protiprávního jednání uvedeného v článku 2 rozhodnutí pro účely stanovení pokuty.

217. Ze všech tří výtek uplatněných na podporu sedmého důvodu kasačního opravného prostředku má první z nich výrazně skutkový charakter, protože navrhovatelka zpochybňuje skutková zjištění Soudu, a sice že British Steel své tři soutěžitele zavázala tím způsobem, že výměnou za vzdání se své volnosti nákupů zmizela skutečná nebo potenciální hospodářská soutěž z jejich strany na jejím domácím trhu, pokud jde o závitové trubky [73], a že kdyby smlouvy o dodávkách nebyly existovaly, evropští výrobci mimo British Steel by za běžných okolností měli bez ohledu na základní pravidla skutečný nebo přinejmenším potenciální obchodní zájem konkurovat jí na britském trhu se závitovými trubkami a rovněž tak konkurovat si navzájem v dodávkách hladkých trubek pro British Steel [74].

218. Tato výtka je přípustná pouze v rozsahu, v němž hodlá navrhovatelka touto výtkou prokázat, že se Soud dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu [75]. V tomto případě však skutkové argumenty navrhovatelky musejí být přesné a podložené, aby mohly podepřít tvrzení o takovémto zjevně nesprávném posouzení.

219. Navrhovatelka je velmi vzdálena úspěchu v této otázce. I když připustíme, že přístup Dalmine na britský trh standardních trubek OCTG a trubek OCTG „prémium", jako hotových výrobků, nebyl jednoduchý vzhledem k rozdílům ve složení jejího sortimentu výrobků a rozložení poptávky na britském trhu (hlavně s trubkami OCTG „prémium" se zvláštní kombinací VAM, na které se vztahuje licence), navrhovatelka neměla zapotřebí uzavírat dohodu o dodávce hladkých trubek, tj. meziproduktu,

73 — Bod 181 napadeného rozsudku.

74 — Bod 185 napadeného rozsudku.

75 — Jedná se o ustálenou judikaturu; viz mimo jiné rozsudky ze dne 11. února 1999, Antillean Rice Mills a další v. Komise (C-390/95 P, Recueil, s. I-769, bod 29), a ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise (C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 49).

pro British Steel, kterážto dohoda jednak stanovila její tržní podíl u meziproduktu na 30 % po dobu nejméně pěti let, a jednak na tutéž dobu vyloučila hotové výrobky z přístupu na trh.

220. Skutečnosti a okolnosti uváděné navrhovatelkou, složení jejího sortimentu výrobků a skutečnost, že její výroba hladkých trubek byla z velmi velké části určena ke zpracování v jejím vlastním podniku, nevyvracejí fakt, že skutkové zjištění Soudu bylo odůvodněné, a sice že Dalmine uzavřením dohody o dodávkách s British Steel přispěla ne-li k vyloučení, tak přinejmenším k závažnému omezení skutečné a potenciální hospodářské soutěže na britském trhu dotyčných výrobků.

221. Tato výtka je proto neopodstatněná.

222. Již z mého výše uvedeného posouzení šestého důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že druhá výtka na podporu sedmého důvodu kasačního opravného prostředku je neopodstatněná v rozsahu, v němž se zakládá na domněnce, že se rozhodnutí na trh s hladkými trubkami nevztahuje.

223. Tato výtka je přitom neopodstatněná také v rozsahu, v němž má na mysli, že dohoda o dodávkách hladkých trubek nemohla mít podstatné účinky na trh standardních trubek OCTG uvedený v článku 1 rozhodnutí vzhledem k tomu, že dodávané hladké trubky byly z 80 % zpracovány na trubky OCTG „prémium". Toto tvrzení nic nemění na tom, že podstatná část dodávaných hladkých trubek, a sice 20 %, je zpracovávána na standardní trubky OCTG.

224. Třetí výtkou navrhovatelka zpochybňuje zjištění Soudu, podle kterého za dohodami o dodávkách stojí horizontální strategie mezi dotyčnými podniky, a konkrétněji zjištění, podle kterého je Dalmine do této strategie zapojena.

225. Tato výtka mi připadá být zjevně nepřípustná, neboť znamená, že vedle Soudem provedeného posouzení rozsáhlého souboru důkazů, které Komise ve svém rozhodnutí uplatnila k prokázání existence této strategie, bude učiněno druhé posouzení v odvolacím stupni. Toto posouzení je obsaženo v bodech 214 až 225 napadeného rozsudku.

226. Výtka navrhovatelky by byla přípustná pouze tehdy, kdyby bylo možné na základě této výtky připustit, že se Soud při posuzo-

vání důkazní hodnoty důkazů uplatněných Komisí zjevně dopustil pochybení. Argumenty uplatněné na podporu této výtky jsou přitom natolik obecné a nepřesné, že neposkytují ani výchozí bod pro domněnku o takovémto nesprávném posouzení.

227. Tímto se dostávám k osmému důvodu kasačního opravného prostředku, o němž Komise tvrdí, že je nepřípustný z důvodu, že je opakováním výtek uplatněných vůči jejímu rozhodnutí již v prvním stupni.

228. Jelikož je tento důvod podložen až osmi výtkami, které se týkají zčásti právního posouzení učiněného Soudem a zčásti právní kvalifikace skutkových okolností učiněné Soudem, dávám přednost posouzení otázky přípustnosti v rámci každé z těchto výtek.

229. Zaprvé a zadruhé navrhuji, aby byly prohlášeny za nepřípustné výtky, v jejich rámci navrhovatelka tvrdí, že Soud měl přihlédnout:

a) k obchodnímu zájmu British Steel na ustanovení o množství, které měla Dalmine dodávat, vyjádřeném procentním podílem (30 %) z měnících se potřeb hladkých trubek;

b) k přednostnímu postavení British Steel jakožto strany dohody o dodávkách.

230. Nakolik to lze ověřit, tyto výtky nebyly výslovně [76] uplatněny v prvním stupni, takže Soudu nelze vytýkat, že se k této věci ve svém rozsudku nevyjádřil.

231. Obě tyto výtky jsou ostatně v každém případě neopodstatněné.

232. British Steel měla skutečně zjevný zájem na tom, aby byly uspokojeny její měnící se potřeby hladkých trubek, to však neodůvodňuje, aby pro účely uspokojení těchto potřeb byl zvolen smluvní mechanizmus, který fakticky vylučuje hospodářskou soutěž mezi jejími dodavateli, a který ji navíc chrání před potenciální konkurencí ze strany těchto dodavatelů na trzích s hotovými výrobky.

76 — Byly naopak uplatněny jako důvod obrany v odpovědi Dalmine na oznámení námitek. Viz příloha 12 žaloby v řízení v prvním stupni, s. 19, 22 a 23.

233. Poukaz na převahu British Steel při uzavírání smlouvy o dodávkách rovněž není přesvědčivý, protože nic nemění na protiprávnosti dotyčného ustanovení o dodávkách. Krom toho i kdyby taková převaha existovala, mohla být uplatněna až poté, co se navrhovatelka rozhodla navázat smluvní vztah s British Steel.

234. Třetí výtka, v jejímž rámci navrhovatelka tvrdí, že článek 4 smlouvy o dodávkách nemůže být chápán jako závazný pro obě strany, pokud jde o předem stanovený procentní podíl dodávaných a nakupovaných hladkých trubek, není podepřena skutkovými argumenty. Komise správně poznamenává, že odkaz na odpověď navrhovatelky na oznámení námitek [77] neposkytuje pro toto tvrzení ani žádný výchozí bod. V žalobě ani v replice v řízení v prvním stupni rovněž nelze nalézt žádný skutkový základ pro tuto výtku.

235. Tato výtka je proto nepřípustná, protože byla uplatněna opožděně, a každopádně je neopodstatněná, protože není vůbec nebo dostatečně odůvodněna.

236. Čtvrtá výtka je opakováním tvrzení, které bylo uplatněno v rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku a odmítnuto již v bodech 225 a 226 tohoto stanoviska a podle kterého existence horizontální kartelové dohody předcházející uzavření smlouvy o dodávkách mezi čtyřmi evropskými výrobci není prokázána. Proto je neopodstatněná.

237. Pátá výtka, v jejímž rámci navrhovatelka tvrdí, že Soud nevysvětlil, v čem spočívají údajné protisoutěžní účinky cenového vzorce převzatého do smlouvy o dodávkách, je vyvrácena v bodech 181 a 188 až 191 napadeného rozsudku, kde Soud uvádí, že uplatňování uvedeného cenového vzorce mělo za následek, že dotyční tři dodavatelé získali přesné údaje o trendu, okamžiku a rozsahu každé změny cen závitových trubek, jež British Steel prodává. Tento cenový vzorec krom toho vedl k tomu, že dodavatelé British Steel již neměli zájem na vzájemné hospodářské soutěži v oblasti cen závitových trubek na britském trhu. Pokles cen trubek, který by z toho mohl plynout, by se totiž okamžitě projevil poklesem cen hladkých trubek, které dodávali British Steel [78].

77 — Příloha 12 žaloby v řízení v prvním stupni, s. 21 a 22.

78 — Viz bod 181 napadeného rozsudku, který odkazuje na bod 153 odůvodnění rozhodnutí napadeného v řízení v prvním stupni.

238. Vzhledem k tomu, že pátá výtka není odpovídajícím způsobem odůvodněna, je proto zjevně neopodstatněná.

239. Totéž platí pro šestou výtku. Navrhovatelka sice může tvrdit, že výměna informací o cenách pro ni neměla význam, protože se týkala trubek OCTG „prémium", u kteréhožto výrobku neměla z důvodu chybějící licence přístup na britský trh, to však nic nemění na skutečnosti, že tyto informace měly význam pro její omezenou činnost na tomto trhu v oblasti standardních trubek OCTG. Přístup k těmto informacím ji mohl fakticky přimět k přizpůsobení cen tohoto výrobku na britském trhu.

240. Sedmá výtka je jen holým tvrzením. Určitý bod (189) rozsudku nelze vytrhnout z jeho kontextu a tvrdit pak, že teze Soudu v něm obsažená je „naprosto nezvratná a záhadná", zatímco se odůvodnění této teze nachází v následujících bodech napadeného rozsudku. Tato výtka proto musí být prohlášena za zjevně neopodstatněnou pro nedostatek odůvodnění.

241. Osmá výtka pouze opakuje výtky, které navrhovatelka uplatnila na podporu šestého důvodu kasačního opravného prostředku. Z mého posouzení těchto výtek vyplývá, že tato výtka musí být rovněž prohlášena za neopodstatněnou.

F – *Devátý a desátý důvod kasačního opravného prostředku*

— Porušení článku 81 ES a nedostatek odůvodnění při posuzování, zda Komise dodržela článek 15 nařízení č. 17 a pokyny o metodě stanovování pokut[79]*, pokud jde o posouzení závažnosti protiprávního jednání, které je vytýkáno Dalmine*

— Porušení článku 81 ES a nedostatek odůvodnění při posuzování, zda Komise dodržela článek 15 nařízení č. 17 a pokyny o metodě stanovování pokut, pokud jde o posouzení doby trvání protiprávního jednání a polehčujících okolností

1. Skutečnosti vytýkané navrhovatelkou

242. Ve značně rozsáhlém popisu, v němž navrhovatelka uvádí argumenty pro devátý důvod kasačního opravného prostředku, je třeba odlišit tři hlavní výtky:

a) Soud ponechal neprávem bez povšimnutí skutečnost, že velikost relevantního

79 — Pokyny o metodě stanovování pokut udělených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 Smlouvy o ESUO (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3) (dále jen „pokyny").

trhu jakožto jediné objektivní kritérium musí být základem pro posouzení závažnosti protiprávního jednání;

— Soud proto neprávem rozhodl, že velikost dotčeného trhu je pouze jedním z mnoha relevantních faktorů [80];

b) Soud ponechal neprávem bez povšimnutí skutečnost, že Komise nesprávně uplatnila bod 1A pokynů;

— zjištění Soudu, že „[...] [pokuta uložená] na základě protiprávního jednání v oblasti hospodářské soutěže [musí být] přiměřená protiprávnímu jednání z hlediska jeho celkového posouzení a s přihlédnutím zejména k jeho závažnosti [...]“ [81], je proto tautologické a zcela neobjektivní.

c) Soud rovněž neprávem nezohlednil chování a velikost dotyčných podniků pro účely stanovení výše pokut.

244. Argumenty, jimiž navrhovatelka rozvedla druhou výtku, jsou zejména následující:

243. Argumenty, které navrhovatelka uvádí na podporu první výtky, lze shrnout následovně:

— podle pokynů se závažnost protiprávního jednání vyvozuje ze tří kritérií: z povahy protiprávního jednání, z jeho skutečného dopadu na trh, pokud jej lze měřit, a z velikosti dotčeného trhu;

— velikost relevantního trhu je jediným objektivním kritériem, k němuž lze přihlédnout při posuzování závažnosti protiprávního jednání. Proto každé posouzení závažnosti protiprávního jednání se musí na prvním místě zakládat na tomto hledisku;

— zaprvé Soud nesprávně posoudil povahu protiprávního jednání, když připustil, že jeho předmětem byla dohoda o rozdělení trhů mezi evropské výrobce;

80 — Bod 259 napadeného rozsudku.

81 — Bod 259 napadeného rozsudku.

— zadruhé Soud neprávem vycházel z tabulky tržních podílů dotyčných výrobců [82] uvedené v bodě 68 odůvodnění rozhodnutí, protože tato tabulka nemohla mít žádný význam pro posouzení účinků údajných protiprávních jednání na trzích dotyčných výrobků;

— zatřetí Soud neprávem nezohlednil omezený rozsah relevantních zeměpisných a výrobkových trhů při posuzování tvrzení Komise, že se v projednávané věci jedná o „velmi závažné" protiprávní jednání;

— konečně Soud dostatečně neodůvodnil své posouzení, dle nějž mohla Komise údajná protiprávní jednání kvalifikovat jako velmi závažná. Z tohoto důvodu nemá jeho posouzení ohledně uložené pokuty žádný podklad.

245. Třetí výtka se zakládá zejména na následujících argumentech:

— při posuzování pokut uložených Komisí se Soud nevyslovil k velikosti podniků, jichž se protiprávní jednání týká, vyjádřenou jejich obraty. Nízká pokuta v případě velmi velkého podniku totiž mohla snadno překročit maximální výši 10 % v případě menšího podniku nebo být každopádně nepřiměřeně vysoká. Na podporu tohoto tvrzení navrhovatelka argumentuje bodem 1A šestým pododstavcem pokynů [83];

— Soud dále opomněl zkoumat argumenty Dalmine [84], pokud jde o nepoměr mezi částkou pokuty a jejím obratem týkajícím se dotyčných výrobků na světovém trhu, společném trhu, respektive francouzském, německém, italském a anglickém trhu;

— „nezanedbatelný dopad na trh Společenství", o němž se hovoří v bodě 290 napadeného rozsudku, měl být podle navrhovatelky posouzen nejen co do velikosti trhu, ale hlavně co do skutečného dopadu na soutěžní vztahy. Jde-li naproti tomu o určení částky pokuty

82 — Bod 296 napadeného rozsudku.

83 — Dotyčná pasáž zní: „Pokud se protiprávní jednání týká několika podniků [...], mohlo by v některých případech být nezbytné zvážit [určené] částky, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu."

84 — Uvedené v bodě 320 napadeného rozsudku.

a o posouzení její přiměřenosti, je faktorem, který musí být vzat v úvahu, relativní výše obratů dotyčných podniků;

— navrhovatelka konečně zpochybňuje tezi Soudu, že jakmile se prokáže, že určitý podnik jednal ve vzájemné shodě se svými soutěžiteli s cílem rozdělit si trhy, skutečnost, že se na trhu nechoval tak, jak bylo dohodnuto s jeho soutěžiteli, nemusí být nutně vzata v úvahu při určování výše pokuty.

246. Desátý důvod kasačního opravného prostředku obsahuje čtyři výtky:

— Soud neprávem neuznal skutečnost, ani s ní nespojil žádnou sankci, že Komise v rozhodnutí neobjasnila, proč nepřihlédla k polehčujícím okolnostem uplatněným navrhovatelkou;

— Soud neprávem nezkoumal argumenty navrhovatelky, podle nichž zastávala omezenou roli při vypracování dohody o rozdělení trhů a tyto dohody dodržovala pouze částečně;

— dále se navrhovatelka domnívá, že Soud neprávem nepovažoval za polehčující okolnost to, že po prvních krocích Komise protiprávní jednání ihned ukončila;

— Soud konečně dostatečně neohodnotil spolupráci Dalmine v průběhu správního řízení jako polehčující okolnost.

2. Argumenty Komise

247. Komise má za to, že devátý důvod kasačního opravného prostředku je v celém rozsahu neopodstatněný.

248. Pokud jde o první výtku, Komise poznamenává, že předpoklad, na němž navrhovatelka své tvrzení staví, a sice že pro posouzení závažnosti protiprávního jednání je jediným objektivním, a tudíž roz-

hodujícím kritériem velikost dotčeného trhu, vyvrací samo znění pokynů. Začátek bodu 1A pokynů totiž neponechává žádné pochybnosti o tom, že velikost trhu je jedním ze zohledňovaných faktorů: „Při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu".

249. Pokud jde o druhou výtku, Komise uvádí, že první argument, který navrhovatelka uplatňuje na její podporu, a sice že Komise nedostatečně prokázala, že předmětem protiprávního jednání bylo rozdělení trhů, není přípustný, protože navrhovatelka toto tvrzení nenapadla v prvním stupni [85].

250. Výtka, podle níž Soud neprávem použil v bodě 296 svého rozsudku tabulku uvedenou v bodě 68 rozhodnutí, aby tak doložil skutečný dopad protiprávního jednání na tržní vztahy, je klamná, protože tento bod rozsudku se netýká určení účinků protiprávního jednání na trh, nýbrž otázky, zda při určování výše pokuty je rovněž třeba přihlédnout k chování a velikosti podniků.

251. Komise mimochodem dodává, že judikatura citovaná navrhovatelkou [86] nepotvrzuje její tvrzení, podle kterého Komise při posuzování závažnosti protiprávního jednání musí vždy zkoumat jeho dopad na trh.

252. Argument, podle kterého je napadený rozsudek v bodě 263 vnitřně rozporný, rovněž není správný, protože Soud jasně hovoří v jednom případě o značném zeměpisném rozsahu trhu a v druhém případě o trhu standardních trubek OCTG a naftovodných trubek „zvláštního provedení a využití", který je uveden v článku 1 rozhodnutí a který je pouze menší částí celkového trhu trubek OCTG a bezešvých naftovodných trubek.

253. Komise dále podotýká, že při stanovení částky pokuty na 10 milionů eur tuto posledně uvedenou okolnost skutečně zohlednila, což konstatoval i Soud.

254. Pokud jde o třetí výtku, Komise poznamenává, že na základě pokynů [87] může stanovit výši pokut s přihlédnutím

85 — Viz k této otázce body 118 až 128 tohoto stanoviska.

86 — Rozsudky ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni (C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 99), a CMA CGM a další v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 58, bod 264).

87 — Viz bod 1A šestý pododstavec.

k nepoměru ve velikosti dotyčných podniků, ale že není povinna tak učinit.

255. Ať je tomu jakkoli, Soud se při výkonu soudního přezkumu v plné jurisdikci při posuzování uložených pokut rovněž nedomníval, že by bylo namístě provést posouzení v závislosti na velikosti dotyčných podniků [88].

256. Komise nechápe, proč by obraty týkající se dotyčných výrobků, o nichž hovoří navrhovatelka, měly vést k tomu, že je uložená pokuta nepřiměřená. To platí i pro údajnou povinnost Komise stanovit výši pokut podle obratů podniků, jichž se kartelová dohoda týká.

257. Argumenty, které navrhovatelka vyvozuje ze svého chování, pokud jde o dodržování dohody o rozdělení trhů, se překrývají s výtkami, jež uplatnila na podporu desátého důvodu kasačního opravného prostředku. Komise navrhuje, aby byly posouzeny v tomto rámci.

258. Komise v krátkosti zkoumá čtyři výtky uplatněné v rámci desátého důvodu kasačního opravného prostředku.

259. Podle ní je první výtka neopodstatněná, protože Soud v bodech 327 a následujících napadeného rozsudku sám jasně uvedl v rámci soudního přezkumu v plné jurisdikci, proč polehčující okolnosti uváděné navrhovatelkou nemohou být přijaty.

260. Mimochodem podle toho, co Komise uvádí ještě ve své duplice, není povinna se v rámci odůvodnění rozhodnutí vyjadřovat k argumentům, které navrhovatelka uplatnila ve správním řízení, pokud jde o použitelnost polehčujících okolností [89].

261. Pokud jde o druhou výtku, podle níž Soud v napadeném rozsudku nedostatečně zohlednil skutečnost, že se navrhovatelka na trhu ve skutečnosti nechovala v souladu s dohodami uzavřenými se svými soutěžiteli, a že je toto v rozporu s pokyny, Komise poznamenává, že Soud není těmito pokyny vázán.

262. Pokud jde o třetí výtku, Komise odpovídá, že Soud v bodech 331 a 332 napadeného rozsudku správně konstatoval, že protiprávní jednání bylo nepochybně ukončeno

88 — Komise na tomto místě odkazuje na body 284 až 287 napadeného rozsudku.

89 — Na podporu tohoto názoru Komise odkazuje na rozsudek ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise (C-338/00 P, Recueil, s. I-9189, bod 127).

nebo právě ukončováno, když Komise ve dnech 1. a 2. prosince 1994 prováděla svá šetření, a že argument navrhovatelky, že ukončila protiprávní jednání po prvních krocích učiněných ze strany Komise, neodůvodňuje žádné snížení uložené pokuty.

3. Posouzení

264. Pro posouzení devátého a desátého důvodu kasačního opravného prostředku je třeba učinit několik úvodních poznámek.

263. Podle Komise je čtvrtá výtka neopodstatněná, a to z následujících důvodů:

— spolupráce navrhovatelky při šetření byla mnohem omezenější než spolupráce Vallourec, s níž se srovnává;

265. Připomínám, že je dán principiální rozdíl mezi povinnostmi Komise při stanovování sankcí a jejich odůvodňování v rozhodnutích, jimiž konstatuje protiprávní jednání porušující pravidla Smlouvy v oblasti hospodářské soutěže, na jedné straně, a povinnostmi Soudu při výkonu soudního přezkumu v plné jurisdikci na základě čl. 17 nařízení č. 17 při posuzování pokut a penále uložených Komisí, na straně druhé.

— navrhovatelka připodobňuje své chování při odpovídání na otázky položené Komisí ke své reakci na oznámení námitek, které bylo pozdějšího data. Komise již „odměnila" navrhovatelku za její spolupráci spočívající v tom, že nezpochybnila oznámení námitek, a to snížením částky pokuty o 20 %. V tomto smyslu je třeba chápat bod 345 napadeného rozsudku.

266. Podle ustálené judikatury platí, že když Komise stanovuje výši pokut, je povinna použít metodu stanovování pokut, kterou si stanovila v pokynech. Jestliže totiž Komise přijme pokyny určené k tomu, aby upřesnily, při dodržení Smlouvy, kritéria, která hodlá používat v rámci výkonu své posuzovací pravomoci, vyplývá z toho vlastní omezení této pravomoci v rozsahu, v němž jí přísluší

dodržovat indikativní pravidla, která si sama stanovila [90]. Tato judikatura je založena na obecné zásadě ochrany legitimního očekávání procesních subjektů.

267. Naproti tomu se nepožaduje, aby Komise v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně probírala veškeré otázky, které v průběhu správního řízení uplatnily dotyčné podniky [91]. Aby byla splněna povinnost odůvodnění zakotvená v článku 253 ES, musí odůvodnění individuálního rozhodnutí umožnit jednak fyzické nebo právnické osobě, které je určeno, aby se seznámila se skutečnostmi a okolnostmi, které odůvodňují přijetí opatření, a mohla tak případně uplatnit svá práva a ověřit, zda rozhodnutí je, či není opodstatněné, a jednak soudu Společenství, aby mohl vykonat svůj přezkum legality [92].

268. Při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci není Soud při stanovování odpovídající částky pokuty nebo penále vázán pokyny, které si Komise stanovila v rámci výkonu svém posuzovací pravomoci [93]. Tato skutečnost musí být zohledněna při posuzování rozsudků Soudu v oblasti stanovování pokut v rámci odvolacího řízení.

269. Od Soudu lze naproti tomu požadovat, aby se výslovně vyjádřil k argumentům, které jsou před ním uplatněny vůči pokutě uložené rozhodnutím.

270. Konečně je namístě připomenout, že Soudní dvůr postupuje v odvolacím řízení rezervovaně, má-li rozhodnout o Soudem učiněném posouzení ohledně výše pokuty [94]. To nic nemění na tom, že Soudní dvůr musí napravit dotyčné rozsudky Soudu, jsou-li založeny na zjevně nesprávném posouzení skutkového stavu [95] nebo vytvářejí-li nesprávnou právní koncepci [96].

271. Pokud jde o posouzení devátého důvodu kasačního opravného prostředku, rovnou konstatuji, že první výtka je zjevně

90 — Viz mimo jiné rozsudek ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise (T-224/00, Recueil, s. II-2597, body 182 a 183, a citovaná judikatura).

91 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 14. května 1998, Mayr-Melnhof v. Komise (T-347/94, Recueil, s. II-1751, bod 42), a ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, nazývaný „PVC II" (T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, Recueil, s. II-931, body 386 až 388, jakož i judikatura citovaná v těchto bodech).

92 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 16. září 1998, IECC v. Komise (T-28/95, Recueil, s. II-3597, bod 125), a ze dne 14. ledna 2004, Fleuren Compost v. Komise (T-109/01, Recueil, s. II-127, bod 119), jakož i obšírná judikatura, která je v těchto bodech vyjmenována.

93 — Rozsudek ze dne 21. října 2003, General Motors Nederland a Opel Nederland v. Komise (T-368/00, Recueil, s. II-4491, bod 188).

94 — Viz mimo jiné rozsudek Volkswagen v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 89, bod 151).

95 — Viz například rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise (uvedený výše v poznámce pod čarou 70, body 384 až 387).

96 — Viz například mé stanovisko ze dne 19. ledna 2006 k věci Komise v. SGL Carbon (rozsudek ze dne 29. června 2006, C-301/04 P, Sb. rozh. s. I-5915, body 63 až 70).

neopodstatněná. Nelze totiž Soudu vytýkat, že nesprávně posoudil uplatnění pokynů ze strany Komise, protože znění bodu 1A prvního pododstavce již výslovně stanoví, že při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu nejen rozsah relevantního zeměpisného trhu, ale také povahu protiprávního jednání a jeho dopad na trh, pokud jej lze měřit. Znění pokynů rovněž nedovoluje jakkoli argumentovat ve prospěch toho, aby kritériu rozsahu trhu byla přikládána zvláštní váha.

272. Pokud se jedná o první část druhé výtky, ztotožňuji se s názorem Komise, podle kterého je nepřípustná. Navrhovatelka na tomto místě uvádí argument, který opomněla uvést v prvním stupni a ohledně kterého jsem již v tomto stanovisku [97] konstatoval, že musí být odmítnut jako nepřípustný.

273. Druhá část druhé výtky mi připadá poněkud záhadná. Navrhovatelka zde své výhrady směřuje proti bodu 296 napadeného rozsudku. Tento bod je součástí posouzení, v němž se Soud zabýval výtkou navrhovatelky vůči Komisi, že posledně jmenovaná stanovila výši pokut, přičemž neprávem opomněla učinit rozlišení podle velikosti podniků a rozsahu jejich účasti na protiprávním jednání.

274. Svým obsahem však tato část zosobňuje výhrady vůči Soudu, že když posuzoval uplatnění pokynů ze strany Komise, náležitě neověřil, zda Komise řádně zohlednila „skutečný dopad údajného protiprávního jednání na trh" jakožto kritérium k určení závažnosti protiprávního jednání.

275. Soud toto posouzení učinil v bodech 258 a 272. Pokud jde o kritérium „skutečného dopadu údajného protiprávního jednání na trh", jsou významné zejména body 264 až 268.

276. Soud v nich nejprve uvádí, že se Komise ve svém rozhodnutí [98] výslovně zmínila o omezeném dopadu protiprávního jednání na trh, protože oba specifické výrobky, jichž se protiprávní jednání týkalo, představovaly pouze 19 % spotřeby trubek OCTG a bezešvých naftovodných trubek ve Společenství a protože svařované trubky dnes mohou díky technologickému pokroku pokrýt část poptávky po bezešvých trubkách (bod 264).

97 — Výše v tomto stanovisku, body 118 až 128.

98 — Bod 160 odůvodnění rozhodnutí.

277. Soud dále uvádí důsledky, které z toho Komise vyvodila při stanovení výše pokuty na základě závažnosti protiprávního jednání [99] na 10 milionů eur, zatímco podle pokynů mohla stanovit částku 20 milionů či více (bod 265).

278. V bodech 267 a 268 napadeného rozsudku Soud uvádí, že z rozhodnutí [100] vyplývá, že bez protiprávních dohod by existoval světový trh s trubkami OCTG a evropský trh s naftovodnými trubkami. Dále že účelem a do určité míry i účinkem chování osob, jimž bylo rozhodnutí určeno, bylo vyloučení každého z nich z domácích trhů ostatních z nich, včetně trhu čtyř největších členských států Evropských společenství [101]. To z něj dle rozhodnutí činí „velmi závažné protiprávní jednání".

279. Z pasáží napadeného rozsudku, které jsou v krátkosti uvedeny výše, nesporně vyplývá, že Soud s přesností ověřil, zda Komise ve svém rozhodnutí při posuzování závažnosti protiprávního jednání zkoumala jeho skutečný dopad na trh a zda z toho mohla vyvodit, že se jedná o „velmi závažné protiprávní jednání".

280. Na základě toho Soud mohl konstatovat, že okolnosti uváděné Dalmine – podíl standardních trubek OCTG a naftovodných trubek „prémium" na celkovém trhu trubek OCTG a naftovodných trubek, její nízký prodej standardních trubek OCTG a utvářející se konkurence svařovaných trubek – nemohou mít vliv na závěr Komise ohledně závažnosti protiprávního jednání.

281. I kdyby argumenty, jež navrhovatelka vyvozuje z rozsudků Komise v. Anic Partecipazioni a CMA CGM a další v. Komise [102], byly správné, nemohou být úspěšné, protože Komise opravdu zkoumala skutečný dopad protiprávního jednání na trh a protože Soud z toho vyvodil správný závěr, že Komise mohla konstatovat, že se jedná o „velmi závažné" protiprávní jednání.

282. Tato část druhé výtky je proto neopodstatněná.

283. Třetí část druhé výtky, podle níž Komise ve svém rozhodnutí a Soud ve svém rozsudku uvedly rozporné teze, pokud jde o posouzení třetího kritéria zakotveného

99 — Bod 162 odůvodnění rozhodnutí.

100 — Body 35 a 36 odůvodnění rozhodnutí.

101 — Body 53 až 57 odůvodnění rozhodnutí.

102 — Uvedené výše v poznámce pod čarou 86, respektive 58.

v pokynech, a sice „velikosti relevantního zeměpisného trhu", je též neopodstatněná.

284. Pokud jde o toto kritérium, Komise a Soud mohly bez dalšího konstatovat, že protiprávní jednání, které se dotýká trhů čtyř největších členských států, pokrývá „velký zeměpisný trh".

285. Rozpor, který lze podle navrhovatelky spatřovat mezi tímto konstatováním a konstatováním, že výrobky, jichž se protiprávní jednání týkalo, představují pouze 19 % celkového trhu trubek OCTG a naftovodných trubek, se zakládá na srovnávání nesrovnatelného.

286. Určení relevantního zeměpisného trhu, na němž bylo protiprávní jednání spácháno, totiž nezávisí na určení výrobkových trhů, které byly předmětem protiprávního jednání a na něž mělo protiprávní jednání dopad.

287. Poslední ze čtyř částí třetí výtky, totiž roli a chování navrhovatelky při vyhotovování a dodržování dohod jakožto faktor pro účely stanovení výše pokuty, budu zkoumat v rámci desátého důvodu kasačního opravného prostředku, kde je uplatňován srovnatelný argument.

288. Pokud jde o první část, navrhovatelka vytýká Komisi a Soudu, že *měly* rozlišit výši uložených pokut podle velikosti podniků, jichž se protiprávní jednání týkalo.

289. První otázkou, která zde vyvstává, je, zda z pokynů, konkrétně z bodu 1A šestého pododstavce [103] vyplývá, že Komisi přísluší taková rozlišovací povinnost, jejíž dodržování by měl Soud přezkoumávat.

290. Odpověď na tuto otázku je záporná, protože dotyčná pasáž pokynů je vyjádřena jasně fakultativně: „[...] mohlo by v některých případech [...]".

291. Soud dospívá k témuž zjištění v bodě 282 napadeného rozsudku, když uvádí, že si Komise nestanovila absolutní povinnost pro-

103 — Viz poznámka pod čarou 79.

vést vážení na základě individuální velikosti podniků. Soud zde cituje obsáhlou judikaturu [104] a dále připomíná, že Komise má při stanovování výše pokut široký prostor pro uvážení.

292. Domnívám se proto, že tvrzení, podle nějž Komise měla ve svém rozhodnutí provést vážení částek pokut a Soud je měl přezkoumat, je neopodstatněné.

293. V ostatních dvou částech této výtky navrhovatelka zpochybňuje úvahy, jimiž se Soud řídil v souvislosti s výší pokuty, která jí byla uložena. V podstatě tak Soudu vytýká, že v rozporu se zásadou proporcionality opomněl přihlédnout ke skutečnosti, že její velikost co do obratu, počtu zaměstnanců a rozvahy je mnohem menší než velikost jiných účastníků protiprávního jednání.

294. Pro posouzení těchto částí odkazuji na svá předcházející zjištění v bodech 268 a 270 tohoto stanoviska.

295. Z toho zaprvé vyplývá, že při posuzování odpovídající výše pokuty Soud není vázán pokyny. I kdyby byla v těchto pokynech upravena povinnost Komise provést vážení, nemělo by to vliv na posouzení Soudu.

296. Zadruhé, tato tvrzení znamenají, že je třeba, aby Soudní dvůr učinil posouzení namísto Soudu, pouze došlo-li ke zjevně nesprávnému posouzení skutkového stavu nebo ke zjevně nesprávnému právnímu posouzení.

297. V dotyčných bodech napadeného rozsudku však Soud mohl konstatovat, že Dalmine je „velkým" podnikem (bod 286) a dále že pokuta, která jí byla uložena, byla daleko pod horní hranicí 10 % obratu podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 (bod 287).

298. Ani v následujících bodech napadeného rozsudku (288 až 296) nelze odhalit zjevný nedostatek odůvodnění.

299. Konečně výtka, podle níž Soud neprávem nezkoumal argument navrhovatelky, který je převzat v bodě 320 napadeného rozsudku, není v tomto kontextu na svém

104 — Viz mimo jiné usnesení ze dne 25. března 1996, SPO a další v. Komise (C-137/05 P, Recueil, s. I-1611, bod 54), a rozsudek PVC II (uvedený výše v poznámce pod čarou 91, bod 465).

místě. Tímto argumentem chtěla navrhovatelka podepřít skutečnost, že byly dány důvody pro zohlednění polehčujících okolností, zatímco se zde jedná o určení, zda Soud měl při posuzování výše pokut provést vážení podle velikosti dotyčných podniků.

300. Dále je třeba dodatečně poznamenat, že navrhovatelka neobjasňuje, proč částky, které uvádí v bodě 320, měly být v rámci takového vážení brány v úvahu.

301. S ohledem na to konstatuji, že třetí výtka devátého důvodu kasačního opravného prostředku je také v celém rozsahu neopodstatněná.

302. Zjevná neopodstatněnost první výtky desátého důvodu kasačního opravného prostředku jednoznačně vyplývá z úvodní poznámky obsažené v bodě 267 tohoto stanoviska: Komise nebyla povinna v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně zkoumat veškeré argumenty uplatněné navrhovatelkou.

303. Druhá výtka je rovněž zjevně neopodstatněná. V souladu s ustálenou judikaturou [105] v dané oblasti mohl Soud konstatovat, že role a chování navrhovatelky při vyhotovování a dodržování dohod uvedených v rozhodnutí nezakládají žádnou polehčující okolnost, která by mohla vést ke snížení částky pokuty.

304. I třetí výtka je neopodstatněná. Nelze totiž hovořit o ukončení protiprávního jednání po zahájení prvních kroků Komise, když dotyčné strany ještě před jejich zahájením rozhodly o jeho ukončení. Soud totiž bez jakýchkoli pochybností konstatoval, že dotyčné podniky rozhodly o ukončení své spolupráce předtím, než Komise ve dnech 1. a 2. prosince 1994 učinila své první kroky. Mezi oběma skutečnostmi tudíž není dána příčinná souvislost.

305. V rozsahu, v němž čtvrtá výtka směřuje proti srovnání, které Soud učinil mezi mírou spolupráce navrhovatelky při šetření Komise předtím, než tato zaslala oznámení námitek, a mírou spolupráce Vallourec, jsem nucen ji prohlásit za nepřípustnou, protože se týká skutkového zjištění a posouzení.

105 — Soud opakovaně potvrdil, že se pro tento účel použijí striktní kritéria, a to mimo jiné v rozsudcích ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise (T-327/94, Recueil, s. II-1373, bod 142), a Cement, uvedený výše v poznámce pod čarou 9, bod 1389.

306. Čtvrtá výtka je neopodstatněná v rozsahu, ve kterém navrhovatelka argumentuje bodem 345 napadeného rozsudku, kde se konstatuje, že nezpochybnění skutkového stavu popsaného v oznámení námitek mohlo podstatně usnadnit práci Komise. Tato skutečnost již byla zohledněna formou snížení částky pokuty o 20 %.

VI – Náklady řízení

307. Vzhledem k tomu, že jsem dospěl k závěru, že tento kasační opravný prostředek je v celém rozsahu neopodstatněný, navrhuji, aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

VII – Závěry

308. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr:

„— prohlásil, že tento kasační opravný prostředek je v celém rozsahu neopodstatněný;

— uložil společnosti Dalmine SpA náhradu nákladů řízení."